

การเกิด

โดย พ่อท่าน สมณะโพธิรักษ์

วันจันทร์ที่ ๒๒ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๒๗ ณ พุทธสถาน ปฐมอโศก

ธรรมดา ธรรมชาติของวิญญูะ ย่อมมีเกิดขึ้น มีตั้งอยู่ มีดับไป หมุนวนเป็นวัฏจักรอยู่เช่นนั้นๆ
ถ้าเราไม่รู้เหตุแห่งความเกิด และเราไม่ดับเหตุแห่งความเกิดจนสิ้นสนิทได้ ความเป็นวัฏจักร ที่เป็นธรรมดา

ธรรมชาติก็ย่อมเกิดแล้ว เกิดอยู่

เมื่อเรามาศึกษาถึงเหตุเกิด แล้วเราก็ได้ศึกษาวิธีที่จะดับเหตุเกิด จนเราได้ดับจริงๆ ฝึกฝนอบรมตน
จนได้ดับเหตุนั้นสนิท ถอนสิ้นอาสวะอนุสัย ก็จะไม่เกิดอีก จะดับสนิท รู้ความดับสนิท เห็นความจริง

เห็นของจริงแห่งการดับสนิท

ดังนั้น คำว่า การเกิด จึงเป็นจุดสำคัญ ที่เราจะต้องศึกษา ที่เราจะต้องรู้เหตุแห่งการเกิด ทั้งที่ดี และที่ชั่ว
ทั้งที่จะให้เกิดให้ยิ่ง ทั้งที่จะไม่ให้เกิดอีกเลย

ดังนั้นในความหมาย หรือในความจริงแห่งสิ่งที่จะเกิดอยู่ หรือไม่ให้ เกิดอยู่ จนกระทั่ง ไม่มีเกิดขึ้น ไม่มีตั้งอยู่
สูญสนิท ดับสนิทอยู่ สิ่งใดเล่า ที่เราจะไม่ให้เกิดขึ้น ไม่ให้ตั้งอยู่ สูญสนิท ดับสนิท หมดวิญญูะเป็นธรรมชาติไม่มี

แต่เป็นธรรมะอันเป็นอมตะ □ เป็นธรรมะอันวิเศษยิ่ง

มันจะอยู่ที่ใด เราจะต้องค้นคว้าให้เจอ และเป็นผู้ที่รู้ความจริงของวิญญูะ หรือธรรมดา ธรรมชาติ อันเกิดขึ้น
และยิ่งเรา ยิ่งจะให้เกิดให้ยิ่ง ให้ตั้งอยู่ให้นาน และไม่ให้เสื่อม ไม่ให้ดับไปได้ โดยเจตนาธรรม ก็ย่อมมีสิ่งนั้นอยู่จริง

ด้วยความปรารถนาดี เช่น เราต้องการให้ศาสนาเกิดขึ้น ให้ศาสนาตั้งอยู่ ให้ศาสนาไม่เสื่อม ดังนี้เป็นต้น
นั่นคือ สิ่งที่เราจะให้เกิด แต่สิ่งที่จะไม่ให้เกิดอย่างยิ่ง ให้ดับสนิท ให้ไม่เกิดอีกเลย ก็คือกิเลส ตัณหา อุปาทาน

ซึ่งอาศัยจิตเป็นแดนเกิด

เพราะฉะนั้น เราจะต้องพบตัวเกิดที่อยู่ในจิต ที่เป็นแดนเกิดแท้ๆจริง มันเป็นกิเลส ตัณหา อุปาทาน

ที่อาศัยภพของจิตเท่านั้น ผู้ค้นพบ ผู้รู้วิธีดับ ผู้ดับได้ ผู้พ้นแล เป็นผู้พบอมตธรรมแล้ว

วันนี้ อาตมาก็ตั้งใจจะเทศน์เรื่อง การเกิด คำว่าการเกิดนี้ สำคัญ มันมีหลายนัยมาก ถ้าไม่รู้ การเกิดแล้ว
จับสภาพจุดเกิด แดนเกิด แล้ว จะให้เกิด หรือไม่ให้เกิด ถ้ารู้พวกนี้ ไม่ชัดเจนะ เราก็กลายเป็น ปฏิบัติธรรม เลอะๆ

อยู่อย่างนั้นแหละ เข้าใจเพี้ยนๆ แล้วมันก็ไม่แม่นยำ สับสน ยกตัว อย่างง่ายๆ เช่นว่า

เราเข้าใจผิดกันมานานว่า เราจะไม่ให้ร่างกายนี้เกิด เสร็จแล้ว เราก็ทรมานกัน เหมือนหลายลัทธิ

ให้ร่างกายนี้หลุดโทรม ให้ร่างกายนี้เสื่อม ผอมแห้ง แรงน้อยไป แล้วก็ไม่ได้มี สมรรถภาพอะไร เหมือนอย่างลัทธิเซน พวกซีเปลี่ยณะ ที่เราได้ดูภาพไปแล้วเมื่อวานนี้ ไปบิณฑบาต บิณฑบาตเสร็จแล้ว เขาก็ใส่บาตร แล้วก็กราบอย่างดีเลย แล้วก็จะมีอธิษฐาน หรือไม่เป็นอธิษฐาน ก็ตามแต่เถอะ คงตั้งใจพูดดั่งๆด้วย ให้อาดมา
ต่อหน้า อาตมา

สาธุ ขออย่าให้ต้องตกไปเป็นลูกศิษย์ซีเปลี่ยณะ ว่าอย่างนั้น ทั้ง สีหน้า น้ำเสียง ลีลาจริงจั่งว่านั้น ว่า แหม รู้สึกเศร้าใจ รู้สึกทุเรศทุรังการ รู้สึกว่า แหม มันคงอาภัพอัปภาคเหลือกำลังแล้ว ไปเป็นลูกศิษย์ซีเปลี่ย พวกนั้นนะ คือเห็นสภาพแล้ว สัมผัสแล้ว มันโห้โฮ เจ้าประคุณเอ๋ย เราจะเห็นได้ว่า มันไม่ใช่เรื่อง ศิวิไลซ์ มันไม่ใช่เรื่องความเจริญ มันสุดโต่งไปอีกทางหนึ่ง ให้เห็นเด่นชัดเลยว่า มันโต่งไป ยิ่งกว่าพวกเรา พวกเรานี่เหมือนพวกมอซอ โลกๆที่เขาจีจ๋า เขาปรุงแต่งเป็นแบบโลกียะ อย่างฟูฟ่า หูหว่า แล้วเขานิยมกัน สร้างค่านิยมไปหลงในความงาม หลงในความสวย เขาก็เรียกของเขาว่า ความเจริญ ความพัฒนา ศิวิไลซ์ของเขานั้นแหละจนมาก และมันก็มีนัยที่ซ่อน มันมากเกิน จนกระทั่ง ทำให้คนเป็นทุกข์หนักเป็นภาระ เป็นเรื่องผลาญ เป็นเรื่องทำลาย แล้วเป็นเรื่องแย่งชิง วุ่นวายกัน เกิดทุกข์ทรมานกัน เตือดร้อนมาก นี่เป็นทิศทางของค่านิยมของโลกียะ มันทำให้คนทุกข์ อย่างนั้น ส่วนพวกสุดโต่งไปในทางที่ไม่เกิดๆๆ แล้วก็ไม่ได้สร้างอะไรให้เกิด ไม่ทำอะไรให้เกิด จนลัทธิ พวกซีเปลี่ยณะ ถึงขนาดเขาจะไปนั่งอดข้าว แล้วก็นั่งสมาธินี้ นั่งอด ข้าว ให้แห้งลงๆๆๆๆ แล้วก็ให้ตายไปเลยนั่น เขาถือว่า นั่นแหละอมตธรรม ถึงนิพพาน คนนั้นนะทำเก่ง ถึงเก่ง เขาจนถึงขนาดนั้นนะ เรื่องร่างกายตายนี้ เขาถือว่า ร่างกายนี้ ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร ร่างกายนี้ไม่มีประโยชน์อะไรหรอก

เพราะฉะนั้น ใครสามารถถึงจริงๆนี้ เขาจะทำอย่างนั้น เพราะว่า พวกที่เขาถือว่าถึงขั้นอรหัตต์ของเขาเนี่ย เวลาจะตายแล้ว จะต้องไปนั่ง แล้ว ก็ไม่กินข้าว ไม่กินอะไร นั่งทน ทนจริงๆ พวกนี้ทนมาก แล้วก็ แห้งลงๆๆ แล้วก็ตาย แต่เขาถือว่าคนนี้ องค์นี้ละเยียมยอดเลย แล้วเขาก็อยู่กันอย่างนั้นละ อยู่กันทรมานร่างกายไป ดัดตนไป ทำอะไรต่ออะไรไป ไม่เอาภาวะโลกียโลกอะไร ร่างกายผอมๆ แห้งๆ กร่องๆ แกร่งๆ อย่างนั้นนะ แล้วมันก็สมประกอบด้วย มันเป็นคนดำ ที่เราเห็นตัวอย่างนะ ถ้าเป็น คนขาว มันก็คงไม่น่าเกลียดเท่า นั้นนักรอก ทีนี้กลายเป็นคนดีเสียด้วย มันก็เลยดู แหม น่าเกลียดพิลึก ผอมกะหรอง กะแหร่ง ไม่ได้เรื่อง มันกิน มันเห็นเด่นชัด โดยเขาไม่รู้ว่าจะควรให้เกิด หรือ ไม่ควรให้เกิด เขาไม่รู้ ร่างกายนี้ควรให้เกิดขนาดใด มีสันโดษขนาดใด มีความพอเหมาะ สัมมาพอดี ขนาดใด เขาไม่รู้ เขาไม่เข้าใจ อาตมาเห็นว่า แหม ลัทธิพุทธนี่เป็นลัทธิที่ไม่ค้านแย้งกับโลก ไม่ค้านแย้ง กับเมื่อใดๆ ไม่ค้านแย้ง อกาลิกอ สัมมา มัชฌิมา ปานกลาง

อยู่ในจุดที่ดีที่สุด ประโยชน์สูง ประหยัด สุด ดีที่สุด
อาดมาจะลงได้เรื่อง การเกิด ไปเป็นตั้งแต่ระดับวัตถุ ไปจนกระทั่ง ถึงที่สุด มนสิการเป็นแดนเกิด แล้วก็รู้ยิ่ง

เห็นจริงๆว่า อะไรที่เราจะไม่ให้เกิด ให้ดับสนิท ซึ่งเป็นวิสามัญลักษณะ ซึ่งอาตมา ได้พยายาม เน้นจุดนี้ขึ้นมาอีกพอ

สมควรตอนนี้ เน้นดี แล้วอธิบายดี เพราะจะขยายเรื่อง ไตรลักษณ์ และ วิสามัญ ของไตรลักษณ์

พอเราเรียนรู้มาตั้งแต่เรื่องไตรลักษณ์นี้ เรียนรู้ไม่มีปัญหาอะไร เรื่องไตรลักษณ์ การเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป

เป็นธรรมดาสามัญ ไม่มีปัญหา เพราะฉะนั้น ถ้าเผื่อว่า เราดูตรงนี้นี่ก่อน ขอเจาะตรงนี้นี่ก่อนนิดหนึ่งว่า

ร่างกายชั้นนี้มันเกิดขึ้น แล้วมันก็ตั้งอยู่ แล้วมันก็ดับไป ร่างกายนี้ อะไรเป็นเหตุให้เกิดอยู่ อาหารเป็นเหตุ

อาหารเป็นหนึ่งใน ร่างกายนี้ด้วยรูปขันธ์ อะไรเป็นเหตุ อาหาร คือข้าวสุก ขนมนสด อาหาร คือกวฬิงกรอาหาร เป็นเหตุ

สำคัญใหญ่หลัก ซึ่งใครก็รู้อันนี้

เพราะฉะนั้น ให้อาหารมันกินอยู่เมื่อไหร่ คือเหตุเกิด เราไม่ได้ดับเหตุ เราไม่ได้อดอาหาร เหมือนอย่าง พวกเซน

ที่เขาทำอย่างนั้น พระพุทธ เจ้าไม่เคยให้อดอาหารตาย รู้ว่าเหตุเกิด แล้วเราไม่ได้ดับเหตุ นั้น แม้พระพุทธเจ้า

ซึ่งวันจะปรินิพพาน ท่านก็ยังรับประทานอาหาร ก็ยังให้เหตุเกิด เหตุก็เกิด เพราะเรา ให้เหตุอยู่ ให้อาหารเป็นเหตุ

ร่างกายก็ยังเกิดอยู่ อย่างนี้เป็นต้น เราไม่ได้ไปดับเหตุอาหารนะ สิ่งที่เกิด เกิดไป เหตุ คืออาหารก็ให้มันกินไป

ให้สมควรพอเหมาะ สัมมา เมื่อได้สัมมา ร่างกายก็อยู่ อย่างสมบุรณ์พอดี สมดุล ไม่อ้วนไป ไม่ผอมไป

ไม่อ่อนแรงไป ไม่มีพลังงานแคลลอรี่มากเกินไป จนกระทั่ง ไปหาبيبตะ ไปกวนวายอะไร เตือดร้อนอยู่ในสังคม

ไม่ไปทำอะไรเกินๆ การๆแรงไป เพราะว่า มันไม่รู้จักความจริง พอดี พอเหมาะของชีวิต ไม่รู้ความพอดีของเหตุ

ให้อาหารมันมากไป มันก็ไป สังเคราะห์ แคลลอรี่มากไป แคลลอรี่มากไป มันก็ฟุ้งซ่านมากไป

มันก็ไปเที่ยวได้สร้าง ได้ทำอะไรต่อ อะไรเยอะเกินไป กวนวายเกินไป มันเป็นธรรมดา แต่ถ้าพอดี มันก็พอดี แล้ว

เราก็ไม่ได้ดับเหตุนี้ อย่างนี้เป็นต้น

ทีนี้ ถ้าเผื่อว่า เราดูจักตัวเหตุที่เราจะไม่ให้เกิดชัดเจนว่า ตัวนี้ไม่ ให้เกิด อะไรไม่ ให้เกิด พระพุทธเจ้าสอน

ในเรื่องทุกข์ เหตุแห่งความทุกข์ ดับ ทุกข์ ดับเหตุแห่งความทุกข์ แล้วก็ชีวิตเป็นธรรมดา ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทา

เป็นคนธรรมดาเหมือนชาวบ้าน ปฏิปทา คามินีปฏิปทา แต่ดับทุกข์ ไม่มีทุกข์ เพราะรู้เหตุ อย่างชัดเจน ดับเหตุ

ดับสนิทอย่างชัดเจน ไม่มีเกิดอีก เห็นความ ไม่เกิด ไม่ใช่ว่า ตายไปแล้ว ถึงจะไม่เกิด ไม่ใช่ ร่างกายนี้ตายแน่

ร่างกายนี้ จะเกิดอีก ไม่เกิดอีก เราจะรู้ด้วย ญาณปัญญา เราจะตั้งจิตเกิดอีกหรือไม่เกิดอีก เรารู้ด้วยปัญญา

มันมีความลึกซึ้งมากตรงนั้น คุณฟัง อาตมาพูดนี้ คุณฟังแต่ภาษา แต่คุณยังไม่รู้ เพราะคุณยังไม่เป็นพระอรหันต์

คุณยังไม่รู้หรอกว่า มันไม่เกิดอีก มันเป็นอย่างไร แต่ก็มีตัวน้อย มีรอบเล็ก รอบน้อย ให้คุณได้พิสูจน์ เช่น

เราดับสนิทกิเลสในจิตที่เป็นแดนเกิด ในสัมภวะ เราดับกิเลสในจิต ตัดกิเลสเรื่องใดอันใด เราชัด นี่เป็นเหตุ

มีผัสสะกับอันนี้แล้วละก็เป็นเหตุ ตั้ง แต่ผัสสะข้างนอก เราทนไม่ได้ จนเราทนได้ แต่ก็ยังมีเกิดใน เป็นอนาคามีภูมิ

ยังเหลือรูปราคะ รูปราคะอะไรอยู่ เราก็ดับรูปราคะ รูปราคะจนสิ้นเกลี้ยง ถอนอนุสัยอาสวะไม่เหลือ

ไม่เหลือเลย เมื่อไม่เหลือจริงๆ ก็ไม่เกิดอีก คุณจะ รู้เลยว่า กิเลสเราไม่เกิด วัฏฏะของกิเลสเรื่องนี้ ไม่มีอารมณ์

ไม่มีอาการที่เกิด เพราะเหตุนี้ แม้แต่ผัสสะใน ที่เรียก ธรรมารมณ ในจิตเอง ช้างนอกนี้ พอสผัสสะยังง เราก็ทนได้
แล้วก็เฉยวางไม่เดือดร้อน ไม่ไปทำอะไรกับมัน ไม่ไปปรุง ไปแต่ง ไม่ไปเมรูกกับมันเลย ช้างนอกนะ ช้างใน
แม้มันจะมีสภาพ อาการ เราก็ไม่มีจริงๆเลย เห็นสนิษฐ์ รู้จริงๆ รู้ของคุณเลยว่า รู้ความ ประชุมลง รู้เวทนา
เวทนาเป็นความประชุมลง เอาสูตรนี้ ก็ได้มาก่อน มูลสูตร เรามีฉันทะเป็นมูล เรามีความยินดีพอใจ เข้าใจ ดีใจ
หรือใจของเราดีแล้ว เราพอใจแล้ว ใจเราพอ ใจเรารู้ ใจเราเห็น เรายินดี มีฉันทะนี้ เป็นความยินดี มีความสบายใจ
มีฉันทะเป็นมูล มีมณสิการ เป็นแดนเกิด มีตัวกิริยา การงาน การกระทำได้จริงๆ อยู่ที่จิต เป็นแดนเกิด
มีผัสสะเป็นเหตุ เป็นเหตุเกิด เป็นสมุทัย มีเวทนาเป็นที่ประชุมลง มีความรู้สึกสุข รู้สึกทุกข์ หรือว่า มันไม่สุข
มันไม่ทุกข์ มันเป็นอภัยกถุค มันเป็นสภาพที่ไม่ต้องเป็น มีสมาธิเป็นประมุข มีสมาธิเป็นที่ตั้ง แล้วมันจะมันคง
แข็งแรงตั้งมัน ตั้งมันจริงๆ คุณให้ดับ ให้ตั้งมัน ก็ดับตั้งมัน คุณให้เกิดตั้งมัน ก็เกิดตั้งมันอยู่ อย่าง พระพุทธเจ้า
มีความเกิด ตั้งมัน จนสร้างศาสนาให้เกิด จนสร้างศาสนานี้ เกิดมา ตั้งหลายพันปีแล้ว ตั้งมันอยู่เดี๋ยวนี้
หลายพันปีแล้ว คำว่าตั้งมันนี้ ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ
เพราะฉะนั้น ถึงบอกว่า เดี่ยวจะพูดเรื่องการเกิดนี้ให้พิสดาร ให้มากกว่านี้ให้ฟัง มีสมาธิเป็นประมุข
เป็นความตั้งมัน เป็นประมุข เป็นสิ่งที่ จะ เป็นแก่น เป็นแก่นนำ เป็นหัวหน้า นำ ที่จริงแก่นแก่นจริงๆนั้น วิมุตติ
แต่ว่าอันนี้ เป็นตัวนำ ตัวที่ตั้งมัน แล้วก็เป็นตัวหลัก ตัวนำ ตัวที่จะต้องพาเป็นพาไป ได้ เกิดนำนี้ มันจะต้องเกิด
จะมีอะไรที่จะนำไปได้จริงๆ ถ้ามันหมดสมาธิ หมดความตั้งอยู่ ไม่มีอะไรตั้งอยู่แล้ว แล้วก็ไม่มี ความแข็งแรง
เหลวๆและๆ มันจะไปทำอะไรไม่ได้ อย่างนี้เป็นต้น สมาธิเป็นประมุข มีสติ เป็นใหญ่ มีปัญญาเป็นยิ่ง
ท่านแปลในพระไตรปิฎก ท่านแปลว่าอย่างนั้น ซึ่งอาดมาเอง อาดมาก็เห็น ด้วยอยู่ แต่ก็ยังไม่ถนัดคำนั้นทีเดียว
แต่ก็เห็นว่าดี อาดมาก็ยังนึกว่า คำไหนจะ เหนือกว่านั้น จะดีกว่านั้น ก็ยังไม่งาม มันสั้น มีสติเป็นใหญ่
มีปัญญา เป็นยิ่ง ก็ดี แต่ในพระบาลี ของท่าน มีสติเป็นอธิปไตย ภาษาบาลีว่า อธิปไตย มีปัญญาเป็นอุตร อธิปไตย
ก็มันยิ่งใหญ่นะ มันมีอำนาจ อธิปไตย มีสติเป็นใหญ่ เป็นอำนาจใหญ่ แล้วก็ปัญญา เป็นตัวเหนือ อุตร
พระบาลีใช้ตัวนั้น มาแปลเป็นไทย ว่ายิ่ง ว่าใหญ่ก็ดี มีตัวปัญญาเป็นตัวอยู่เหนือ คลุม ดูแล จัดแจงเลย อันไหน
ให้เกิดก็ปัญญาตัดสิน อันไหนไม่ให้เกิด ก็เป็นตัวปัญญาตัดสินไม่ให้เกิดแล้ว โดย ไม่ต้องไปทำงาน อีกแล้ว
มันก็ไม่เกิดอยู่เป็นธรรมดา ก็รู้ ปัญญาคือตัวตัดสิน เป็นปัญญาวิมุตติ หรือเป็น วิมุตติญาณทัสนะ
อยู่อย่างชัดเจนอีกเหมือนกัน ส่วนอะไรจะ ให้เกิด จะเกิดมาก เกิดน้อย เท่าไหร่ ปัญญาเป็นตัวอุตร
เป็นตัวคลุมอยู่เหนือเลย เหนือชั้นอุตร ปัญญาเป็นตัวเลิศ ด้วยอด อยู่อย่างนั้นจริงๆ มีวิมุตติเป็นแก่น เป็นสาระ
มีมุตติเป็นแก่น มีอมตะเป็นที่หยั่งลงๆ เป็นโอฆะระ ภาษาบาลีใช้คำว่า โอฆะระ มีนิพพานเป็นที่สุด ปริโยสาน
ใน มูลสูตร นี้ ประเดี๋ยวจะอธิบายขยาย ค่อยๆออกไปแต่จะ เน้นตรงที่เกิด จะเน้นตรง ที่เกิด แล้วเข้าใจ ตัวเกิด
หรือคำว่าเกิดอะไรนี้ ให้ชัดเจน ไม่เช่นนั้น เราก็ไม่รู้เรื่อง เอ! เราจะไม่ให้เกิด แล้วอะไรไม่ให้เกิด แล้วอะไรให้เกิด

ถ้าพระพุทธเจ้ามีความเข้าใจผิดนะ มีความหลงผิดอย่างเฝิ่นๆ เหมือนอย่างลัทธิพุทธ ในเมืองไทย นี่พูดกันง่าย ๆ แล้วจะไม่ให้เกิด แต่ที่จริง ตัวเองก็ไม่รู้ ไม่รู้ว่าตัวเองก็กินข้าว ให้อาหารกาย เกิดอยู่ แล้วความดีให้เกิดก็ไม่รู้ว่าเราจะทำดี ชี้แจง ไม่ขยัน ไม่ชวนชวายเป็นจะสร้างดีให้เกิด ดีขึ้นไหน ขนาดไหน ที่ควรให้เกิด ที่จริงดีที่สุด ก็ควรให้เกิดทั้งนั้นแหละ ดีเป็นประโยชน์คุณค่า ของสิ่งที่ดี เรื่องอะไรจะให้ดับ โลกนี้จะไปให้ความดีดับทำไม

เขาไม่เข้าใจ ถ้าใครไปยึดดีอยู่ ยังไม่เป็นอรหันต์ แหม อยากรับอรหันต์ แต่ไม่เข้าใจอย่างชัดเจน

ถ้าพระพุทธเจ้าคิด เออ เราไม่ชวนชวายเป็นดี ดีมันก็เป็น ธรรมดา ชั่วก็เป็นธรรมดา เราไม่ติดดี ไม่ยึดดี ไม่ยึดชั่ว กลางๆ เราเป็นอรหันต์ ศาสนา มันจะมาให้เกิด เหลือให้คุณทุกวันนี้เหลือ ท่านอุตสาหะ ชวนชวายเป็นไร

พระสาวก มหาสาวก คุณไม่ต้องดู มหาสาวก อะไรมาก ดูพระโพธิสัตว์ก็ได้ ชวนชวายเป็นไร

เห็นดีเห็นชวายเป็นไร ยังแค่นี้เลย วิเศษอะไรกันนักหนา ก็แค่นี้เอง พวกคุณก็ได้ของคุณ ได้วิเศษอะไรกันนักหนา

ยังอีกไกล หรือใกล้ จวนอรหันต์หรือยังละ จวนหรือยัง ก็รู้ก็อยู่กับอยู่อย่างนั้นละ แล้วจะมานั่ง แหม เราไม่ยึดดี ไม่ยึดชั่ว ยึดดีไว้เดียวไม่เป็นอรหันต์ มันซับซ้อนนะ ชาติมาไม่รู้จะใช้คำว่าอะไร สภาพหมุนรอบ เจริญขึ้นนี้ มันซับซ้อน ลึกซึ้งมากๆ แล้วก็เรียนกัน ใ้อ เรียนกันแต่ละคนนี่หัวดๆ อย่างกะตัวเอง รู้ซับซ้อนรู้ชัด รู้เจนเหลือเกิน

เห็นแล้วก็อ้อ แหม ไม่รู้จะทำยังไง แล้วก็ยึดตัวเองเสียด้วยนะ ใ้อโฮ เขา สอนมาเก่าแก่ เกจิอาจารย์อะไรสอนมา

ต้องเอาเชื่อเก่าแก่ มีอะไร พระโพธิสัตว์องค์เดียว แล้วก็มา พูดโตๆ เต๋ๆ บาลี้ก็ไม่เคยเรียนมา ไม่มีครู ไม่มีอาจารย์ด้วย อะไรอย่างนี้ต่าง ๆ นานา ซึ่งชาติมาเห็นใจ ชาติมาต้อง แสดงฤทธิ์อันนี้ ชาติมาต้องทำให้เห็นให้ได้ เพราะชาติมา รู้ ชาติมา รู้ อะไรหลายอย่าง ของชาติมา ชาติมาต้องพิสูจน์ อันนี้เป็นอสังการ

ของชาติมา อสังการของชาติมาอะไร อสังการของ ชาติมา คือ ความจน คือความกระจอก อสังการ ของชาติมา คือความจน คือความกระจอก คือ ความไม่มีอะไรที่จะไป ใครสัมผัสปั๊บ ต้องเห็นทั้งปั๊บเลย ไม่

ชาติมาต้องแสดงความมีเนื้อ โดยที่ไม่มีเนื้อ ภาษาซับซ้อนแล้ว ชาติมาต้องแสดงความมีเนื้อ

โดยความไม่มีเนื้อให้เขา รู้ ให้เขาเชื่อ ให้เขายอมรับให้ได้ ถ้าเศรษฐกิจมีเงินทอง มีอสังการอะไรอย่างนั้น

อย่างนั้นโลกๆ เป็นโลกก็ตรงๆ ไปให้เขาสัมผัส เขาก็ยอมรับนับถือ มันก็ไม่ประหลาดอะไร แต่เป็นเศรษฐกิจ

ที่ไม่มีสตางค์ เศรษฐีที่ไม่มีเงินเลย เขาก็มานับถือที่เราอุดม เรามีความอุดมสมบูรณ์ เขาต้องฟัง

เพราะเราไม่มีอะไรเลย จน ไม่มีสตางค์ ก็ไม่มีจริงๆ แต่เราสมบูรณ์นะ ขยายความขึ้นมา นิดหนึ่ง อย่างนี้ เป็นต้น

ชาติมาไม่มี อสังการ และชาติมาเจตนา อสังการอะไรจะไม่ใช้ แม้แต่ ปาฏิหาริย์อื่น ชาติมาจะเอา

อนุศาสน์ปาฏิหาริย์ เท่านั้นให้เพียง นี่เป็นตัว นี่เป็นของชาติมา

เพราะฉะนั้น ชาติมา มีสิ่งเหล่านี้เป็นอสังการ มีความไม่มี เป็นอสังการ เป็นเครื่องประดับของชาติมา

แล้วเราจะแสดง ให้คนนับถือความไม่มี ความกระจอก ความจน ความมั่งคั่งน้อย เน้นตัวมั่งคั่งน้อย ปางนี้

ต้องเน้นอันนี้ด้วย ชาติมาปางนี้ สมัยนี้ก็ต้องเน้นอันนี้ด้วย เพราะว่า มันหลงใหลใหญ่ใ้อโต ใ้อหู ใ้อหระ

จนมันพูดกัน ไม่รู้เรื่องแล้ว ปางนี้ ต้องเน้นอันนี้ด้วย ชม ใ้อัที่ใหญ่ ชม ใ้อัที่หรรษาฟูฟ่า อย่างนี้จริงๆ อย่างนี้ เป็นต้น เพราะฉะนั้น เราก็มารู้ให้ชัดลงไปว่าอะไรให้เกิด อะไรไม่ให้เกิด อะไรควรที่จะเข้าใจอย่างแน่นแฟ้นแล้ว จะไปเบลอๆ ไม่แม่นยำ ไม่คม ไม่เข้าใจ ถ้าไม่เช่นนั้น เราจะเข้าใจศาสนาพุทธไม่ได้ ศาสนาพุทธ ไม่ใช่ศาสนาทำลายสังคัม ไม่ใช่ศาสนาทำลายมนุษย ไม่ใช่ศาสนาทำลายความดี ไม่ใช่ศาสนาจะมา เทียวได้ด้วย

ที่สังคัมเขานิยมมนุษยชาติในโลก คนในโลกเขานิยมศาสนาพุทธ ไม่ค้ำนเลย แต่ลึกซึ้ง ละเอียดลลอบ สิ่งทีควรจะเจริญอย่างนั้น อย่างนั้นไม่มีปัญหา ใครๆฟังอาตมานี้ละ แล้วก็อาตมา พามาทำหมูเมือง หมูบ้านนี้ อาตมาพยายามกด พยายามที่จะให้ลดให้มันน้อย บ้านหลังเล็ก ให้อยู่กัน น้อยๆ อะไรนี้

อาตมาไม่ได้สอนให้คุณมาอยู่บ้านหลังเล็กหลังน้อย ก็อยู่กัน กุฎิใครกุฎิมัน งอกงองอชิง ไม่ก่อ ไม่สร้าง ไม่สรร ไม่ใช่แน่ อาตมาบอกว่ เราจะมาจนนะ แต่เราจะไม่จน มันมีคู่เคียง อธิบาย ประกอบ จนที่สุด อาตมาบอกว่ จะมีสถาปัตยกรรมทีจะสร้าง อาจจะเป็นวังหินอ่อน ขลิบทองเลยก็ได้

คุณฟังดีๆ ก็จ้รู้ว่า อาตมาไม่ใช่ว่ อาตมาจะดับสูญให้พวกคุณเป็นกระจอกไปหมด แล้วจะไม่มี อะไรนะ มีนะ จะสร้างใหญ่ ถึงขนาดทีอาตมาเปรยไปอย่างทีว่านั่นด้วย แต่อาตมาก็ไม่ได้มุ่ง หมาย สร้างได้ไม่ได้

อาตมาไม่เกี่ยวเรื่องนั้น ไม่เกี่ยว ไม่ได้ก็ไม่ว่า เพราะสมัยนี้ไม่จำเป็น ไม่จำเป็นต้งไป อวดโอ่อะไรเขา แต่ถ้าเป็นไปได้ ก็ไม่มีปัญหา แต่อาตมาก็บอกแนวโน้มแล้วว่ ไม่ใช่อาตมานี้ โตงไป ข้างหนึ่งเลยนะ อีกข้างหนึ่งไม่มีอะไร ไม่ใช่ อาตมารู้โลก ทีเขาจะอลังการ ด้วยความหรรษาฟูฟ่า สวยงาม อาตมาเข้าใจทั้งสิ้น แล้วเราก็ไม่ได้ด้อยหน้าเขาหรอก เารู้ จะทำหรือไม่ทำ แล้วเรา ไม่ทำแล้ว ก็ไม่น้อยหน้า ไม่ได้เป็นปมด้อย

ปมเสียอะไร อย่างนี้ เป็นต้น อาตมารู้ว่า ทีศทาง หรือว่ ความควรว่ อะไรควรจะมีขนาดไหน

ประมาณขนาดไหน ทีจะเป็นประโยชน์คุณค่า ของสิ่งทีจะ สังเคราะห์ หรือ สังขารออกมา อาตมากำหนดสังขาร ประมาณสังขารได้ ทีทำงานนี้ ก็ประมาณ สังขารมาตลอดเวลา อาตมาอยู่เหนือสังขาร ไม่ใช่สังขารเกิด หรืออำนาจกิเลส อำนาจอยากจะสังขาร ปรุงมาก ก็ไม่รู้ ปรุงน้อยเกินไป ก็ไม่รู้ ไม่ใช่ รู้สังขาร เหนือสังขาร

เข้าใจสังขารปรุง

เพราะฉะนั้น อะไรไม่ให้สังขาร ให้ดับเลย เราก็ดับ ดับให้สนิท ดับให้ตาย อันนี้ไม่ต้องให้เกิดอีกเลย ก็ต้งดับ

อันนี้ให้เกิดอยู่ ก็ต้งให้เกิด ให้เกิดอย่างย้ง ต้งให้เกิด อย่างนี้ เป็นต้น

จับต้งแต่เรื่องของความยินดี เขาสูตรนี้เป็นหลัก เรามียินดี เป็นราก เป็นมูล เป็นเค้าเงื่อน เป็นต้นทาง มีความยินดี

เพราะฉะนั้น ก็ขอเปรยปรายกับพวกคุณเลย อาตมาพูดมามาก พูดบ่อยกับพวกคุณ คุณพอใจ จะอยู่นี้

คุณอิสระเสรีภาพของคุณนะ คุณยินดี พอใจของคุณเอง อาตมาไม่ได้ปกปิด เพราะฉะนั้น จะมาต่ออาตมาอะไรไม่ได้

มีชั้นทะของคุณเอง ความยินดีทีว่านี้ มีความพอใจ มีความรู้ ใช้ความรู้ เป็นตัวตัดสินของตนๆ ของใครก็ของมัน

ตัดสินแล้วว่ว่าดีนะ อย่างนี้ดีหรือกั เข้า เอาอันนี้ละ เป็นตัวต้นทาง เป็นตัวรากเค้า เป็นตัวต้นนะ จะไปเรียกอะไรละ

มีมูลรากเป็นเค้าเงื่อน เป็นจุดเริ่มต้น คุณต้อง มีความยินดี พอใจ ความหมายอันนี้ ถ้าใครเข้าใจชัดเป็นปฏิภาณ จะเห็นได้ว่า อันนี้แหละ คือ ความอิสระเสรีภาพ ไม่ใช่เรื่องของการเผด็จการ ไม่ใช่เรื่องของการมาบังคับกดขี่ ข่มเหงน้ำใจอะไร น้ำใจเป็นของคุณ คุณเป็นผู้ยินดี คุณเป็นผู้ไม่ยินดี คุณเป็นผู้พอใจจะเอา ไม่พอใจจะเอา เป็นของคุณเอง

เพราะฉะนั้น ของคุณพอใจจะเอา ยินดีเอง นี่เป็นตัว อาตมาถือว่า เงื่อนไขอันนี้ชัดเจนมาก ของพระพุทธเจ้า อันนี้เป็นมูล เป็นต้นเค้า ถ้าที่จริงสูตรนี้มันมีอย่างนี้ พระพุทธเจ้าเคยตรัส ถามภิกษุ เพื่อจะสอนสูตรนี้ว่านี่ เธอทั้งหลาย เธอมาปฏิบัติธรรม หรือมาศึกษา เธอมีอะไรเป็นมูล มีอะไรเป็นเหตุ มีอะไรเป็นอะไรนี่ ท่านว่าอย่างนั้น มีอะไรเป็นมูล มีอะไรเป็นเหตุ พระลูกศิษย์ สาวกของท่าน ก็ทูลตอบว่า ข้าพเจ้าทั้งหลาย มีพระตถาคต มีพระผู้มีพระภาคนั่นแหละเป็นมูล เป็นเหตุ มาเพื่อพระผู้มีพระภาค พระพุทธเจ้านี้ ท่านหยั่งรู้แล้วว่า ภิกษุจะตอบอย่างนั้น เพราะศาสนา ในสมัยโน้นเป็นอย่างนั้น คือเขาติดพระเจ้า นอกจากติดพระเจ้า เป็นมูล เป็นเหตุแล้ว เขาก็มาติดบุคคล คือ พระพุทธเจ้า นอกจากพระเจ้า ซึ่งไม่มีตัวตนแล้ว เขาก็มาติดตน ถือว่ามี พระพุทธเจ้าเป็นใหญ่ เป็นยิ่ง เขาก็เอาอันนั้นเป็นเหตุ ซึ่งพระพุทธเจ้า ไม่สอนศาสนา อุตตาอย่างนี้ ไม่ได้สอนศาสนาครัทธาอย่างนี้ ตัวเดียวโดดเดี่ยว ครัทธาพระเจ้า ครัทธาพระพุทธเจ้า แล้วก็เอาตัวนี้เป็นอิตตา พระพุทธเจ้าต้องการแก้ แก้ประเด้น หรือแก้ปมที่มันหลงผิดอันนี้ สมัยโน้น มันหลงผิด กันมานาน ไม่มีศาสนาที่ชัดเจน ที่จะไม่เป็นอิตตาแบบนี้ระยากมาก พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ชัดเจน จึงมาแก้ไข พระพุทธเจ้าจึงไขบอกว่า ไข แสดง ใช้ศัพท์ภาษาทางคริสต์บ้าง พระพุทธเจ้าจึงไขแสดง บอกว่า เธอทั้งหลาย จันทระนั้นแหละเป็นมูล ต้องมีจันทรเป็นมูล ไม่ใช่ไปมี พระผู้มีพระภาคเป็นมูล ไม่ใช่ มีจันทรเป็นมูล มีมณสิการเป็นแดนเกิด มีผัสสะเป็นเหตุเกิด เป็นสมุทัย แดนเกิดก็สัมภวะ ท่านก็ตรัสไล่มา เดี่ยวอาตมาก็จะไล่ให้ฟังอย่างเมื่อกี้ มีผัสสะเป็นเหตุเกิด แค่นี้ แค่ ๓ ตัวนี้ชัด สำหรับ อาตมานะ ชัดเด่นเลย อ้อ มันมีตัวผัสสะ เป็นตัวเกี่ยวข้องตลอด ตั้งแต่อกและใน ในภพของจิต ของเรา เราก็มีผัสสะใน ที่เรียกว่า ธรรมารมณ ข้างนอกเราเรียกว่า โภภุสัพพารมณ ผัสสะข้างนอก เราเรียกว่า โภภุสัพพารมณ ข้างในเราเรียกธรรมารมณ ในภพของจิต มันก็มีสัมผัส นี่แหละ มันเป็นเหตุ มันเป็นตัวสำคัญ เพราะฉะนั้น ถ้าเราจับเหตุอย่างหยาบก็ไม่ว่าเรื่อง ละเฉียดเข้าไปๆ จนกระทั่งถึงข้างในเป็นเหตุเกิด เราก็ไม่ว่าเรื่อง แล้วดับเหตุไม่ได้ หรือปล่อยให้เหตุมันเกิดไม่เป็น แล้วประมาณเหตุมันก็ไม่ถูก จะให้เกิด เท่าใด มีสันโดษอยู่ มีสัมมาอยู่ มีความพอให้เกิดเท่านี้ละนะ ประมาณเท่านี้พอดี สัมมา มัชฌิมา เราควบคุมไม่ได้ เราทำไม่ได้ เราก็ไม่ใช่ผู้ที่อยู่เหนือ ไม่ใช่ผู้มีอิศุระ ไม่มีปัญญา นั่นเอง ปัญญาเป็นอูตร เมื่อกี้ก็ไล่ไปแล้ว ปัญญาเป็นใหญ่ เป็นยิ่ง ปัญญาเป็นยิ่ง ที่จริงภาษาไทยนี้ จะเอายัง มาใส่ตัวอูตรก็ได้ จะเอาใหญ่มาใส่ตัวอูตรก็ได้ แต่ก็เอาละ เขาใช้ตัวนั้นก่อน อาตมาถึงบอกว่า ถ้าไม่กำกับ ด้วยภาษา บาลี ๒ ตัวนี้ละ สติกับปัญญา สติเป็นใหญ่

ปัญญาเป็นยิ่งนี้ไม่กำกับด้วย อธิปไตย กับอุตรนี้ มันไม่ถนัดเลย อาตมาเห็นว่า เป็นภาษาไทย มันยังไม่ครบ
ยังใช้แทนกันได้ แล้วดูมันสืบสนอยู่ เหมือนกัน ที่จริงมันทั้งใหญ่ทั้งยิ่งทั้ง ๒ ตัว สตินี้เป็นตัวครองชีวิต
อยู่อย่างมีชีวิตอยู่ ต้องมีสติ และ ก็ต้องมีปัญญาเป็นตัวนำ ตัวคุม ตัวจัดแจง ตัดสิน ทำอะไรต่ออะไรอยู่ที่เดียว
มันสำคัญ ไม่มีสติ ก็ไม่ได้เรื่อง ไม่มีปัญญา ก็ด้อย ไม่ได้เรื่องเหมือนกัน ไม่มีประโยชน์คุณค่าสูงสุด
เข้า ทีนี้ เมื่อพระพุทธเจ้าท่านตรัส ท่านก็ไม่ได้อธิบายอะไรละเอียด ลอเหมือนอย่างที่อาตมา กำลังอธิบาย
ให้ฟังหรอก ท่านก็ตรัสบอกสภาพพวกนี้พอสมควร คนสมัยโน้น มันอุทิศสติปัญญา วิปัสสิปัญญา พอบรรยาย
พอท่านบอกหัวข้อ แต่เพียงหัวข้อ ขยายความนิดหน่อย บั๊วก็บาน สว่างไสว พวกเราเนะ มัน เนยบุคคล
อธิบายไปเถอะ ขยายหัวข้อนี้ไม่รู้ก็ขยายแล้ว ขยายไปเกิด ก็ยังเฉย สู้สูญเสียด้วย บางทีนะสูญเสียอีก
มันก็อย่างนั้นแหละ มันเป็นเรื่องธรรมดา อาตมาไม่ได้น้อยใจ ไม่ได้อะไรหรอก เพราะว่าอาตมารู้แล้วว่า อาตมาคือ
อาตมา อาตมาไม่ใช่พระพุทธเจ้า ที่ได้มี แหม เหมือนกับ ผู้ที่นั่งสวย มาถึง สอนพับ บรรลุอรหันต์ อรหันต์
เป็นอะไรต่ออะไรเจริญอกงาม ทำอะไร ก็มีผลเลิศ ผลยอดเยี่ยมที่ อาตมาไม่ใช่คนเช่นนั้น อาตมาไม่เคยหลงตัวว่า
อาตมายิ่งอย่างนั้น ใหญ่อย่างนั้น ไม่เคยหลงตัว รู้ดีอยู่ ก็พร้อม พร้อมที่จะเหนื่อย พร้อมที่จะอุทิศหาพระวิริยะ
ชวนชวาย แล้วก็ทำนะ

อาตมาเข้าใจดีทีเดียวว่า อาตมาจะต้องสร้างความเกิด สร้างอะไร สร้างงานที่ทำนี้แหละ สร้างหน้าที่
อาตมาเป็นโพธิสัตว์ ก็ทำหน้าที่นี้ งานนี้ อาตมาเห็นว่าสิ่งที่ดับ สิ่งที่มีมันไม่ต้องให้เกิด รู้ของอาตมาเอง
ว่าอะไรอาตมาไม่ให้เกิด เอาตั้งแต่ ๑ วัตถุประสงค์ อาตมาเอาตัวเองเป็นหลักให้ฟังก่อนนะ เอาอาตมา เป็นหลัก
ที่จะถือเป็นตัวอุเทศขยายความ ยกขึ้นแสดง อธิบาย อะไรต่ออะไรให้ฟัง อาตมาเอง อาตมาอธิบายดับ ให้คุณฟัง
ก็คงจะลึกจนกระทั่ง คุณรู้ตัวดับไม่ได้ แต่อธิบายตัวเกิดให้ฟังประกอบ จะเห็นชัดกว่า แต่ก็อธิบายด้วยตัวดับ
ก็ต้องอธิบาย ในเรื่องตั้งแต่วัตถุประสงค์ อาตมาตั้งแต่รู้ เข้าใจ อาตมาใช้คำว่า ตรัสรู้ด้วย แต่ว่าตรัสรู้อันนี้
ไม่ใช่คำว่าตรัสรู้ อาตมาเคยขยายความ ไม่ใช่ตรัสรู้ของพระพุทธเจ้านะ อาตมาตรัสรู้ ในตัวตรัสรู้ของอาตมา
ในระดับในภูมิของอาตมา ตั้งแต่อาตมารู้เรื่องวัตถุประสงค์ ข้าวของ นอกตัว อาตมาว่า อาตมามีจิตของอาตมาดับ
ไม่เกิดไปอยากได้ยินดีของนั้น มาเป็นของตัว ของตนอีก อะไรต่ออะไรอีก ตั้งแต่แนใจชัดเจน ไม่สงสัยลังเล
แล้วก็จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ก็ แม้จะมี อะไรต่ออะไร เกิดขึ้นมานี้ก็ อาตมาก็ทำหน้าที่ให้เกิดอีกแหละ ซ้อน
ทำหน้าที่ให้เกิด มันมีเกิดมา ตามบุญ ตามบารมี มาให้เกิด แม้จนกระทั่งเกิดหมู่บ้าน
จะต้องเกิดข้าวของวัสดุอะไรขึ้นมา ที่จะมา ใช้งาน ใช้อะไรต่ออะไร เป็นไปอะไร อาตมาก็ต้องรู้จักตัวเอง
แล้วรู้จักสภาพ ส่วนรวม แล้วอาตมา ก็ไม่ได้ติดยึดอะไร ว่าอาตมา ติดยึด หรือไม่ติดนี้ ซ้อน อันนี้พูดยากนะ
พูดแล้วก็อธิบายยาก บอกแล้วว่า ตัวดับ มันมีอยู่ที่ตัวอาตมา ที่อธิบาย ให้คุณฟังไม่ได้ แต่อาตมาก็ต้องเป็นไปอยู่
เพราะฉะนั้น คนจะไม่เข้าใจ เมื่อเลยเกิด เออ มาสร้าง มาก่อ มาอะไรนี้ มันไม่ใช่ตัวเกิด ศาสนาพุทธ

ของเมืองไทยเรา มันเถรวาท เน้นตัวดับ เน้นดับจนเลยเกิด เน้นดับ จนเอียงข้างไปหาเซน ดีแต่ว่า มันยังไม่แก้ผ้าเท่านั้นละ มันเอียงเข้าไปหาสุดโต่ง เข้าไปหาฤาษี หรือเซน เข้าไปหาตัวดับมาก เน้นตัวดับ แต่ก็ถูก เพราะว่าถ้าไม่ดับกิเลสเสียได้สนิท ดับกิเลสได้ จริงจัง มันก็บรรลุเลย เดียวมัน ก็เลอะเทอะ ไปใหญ่เลย ปรุงสร้าง

ทำแต่ประโยชน์ผู้อื่น เหมือนกับอย่างมหายาน เลยเป็นมหายาน โด่งดังเลย มันเป็นธรรมะ หรือว่าเป็นพุทธศาสนาสังฆเภท ของพุทธนั้น มีทั้งเกิดและดับ ของ พุทธนั้น มีทั้ง ประโยชน์ตน -ประโยชน์ท่าน แยกกันเมื่อใด ก็สังฆเภทเมื่อนั้น เอียงเมื่อใด ก็เริ่มแล้ว ถ้าเอียง ไปทาง ประโยชน์ท่านมาก ประโยชน์ตนน้อย โดยไม่รู้ว่าคุณเองนี้ ยังไม่ได้ผลประโยชน์ ของตนเอง มากพอ ที่จะไปเน้นประโยชน์ผู้อื่น มากเกินไป

อาตมาไม่รู้จะพูดอย่างไรนะ ฟังดีๆนะละเอียดย ผู้ที่นั่นเพี้ยน ผู้ที่นั่นผิด ผิดระดับของตน

แต่ถ้าเผื่อว่ามีประโยชน์ตนมากแล้วสอบได้ ๗๐% ขึ้นไปเป็น พระอนาคามี แล้ว สอบได้ ๗๐ แล้ว ต้องมีประโยชน์ผู้อื่นมากกว่าประโยชน์ตน เพราะตนได้ตั้ง ๗๐-๘๐-๙๐ ยิ่งจะเป็น พระอรหันต์อยู่รวมร่อแล้ว

ยังมาเน้นแต่ ประโยชน์ตนๆ ประโยชน์ท่านไม่ทำ คนนี้ก็เอียง

ฟังที่อาตมาให้ข้อมูลขยายความอันนี้ก่อน คนนี้ก็เอียง แต่ถ้าเราเป็นโสดา ฟังได้ประโยชน์ตนซัก ๒๕% แหม ! กระหึ้นกระหือหรือ จะเอาประโยชน์ท่านให้หนัก นี่แหละ มันช่วยตรงนี้ ไม่รอดๆ คนนี้ไปไม่รอด ตายแน่ไอ้หวัง ไอ้หวังตายแน่ นี่มันไม่รู้ฐานะของตน ไม่รู้ฐานะของตน ได้ของตนเองแค่ ๒๕% ก็ต้อง ขวนขวายให้ตัวเอง นี่

เพิ่มความตั้งอยู่ สุภาวธรรมมีประมุข มีตัวหัวหน้า ของเรา ถึงจะไปเดินหน้า ให้มากหน่อย ต้องสั่งสม ให้ได้สักทาคามีภูมิขึ้นมา จนได้ตัวเอง ๕๐% ขึ้นไป ก็จะมีประโยชน์ตน ประโยชน์ท่านกึ่งกัน ทำประโยชน์ตน ประโยชน์ท่านกึ่งกัน ถ้าสูงขึ้นมา เกินกว่าสักทาคามี มีเนื้อหาของ อนาคามีขึ้นมา มากขึ้นๆ ประโยชน์ท่าน ต้องมากกว่าประโยชน์ตน ยิ่งเป็นพระอรหันต์แล้ว ไม่มีประโยชน์ตนเลยหมด มันจบแล้วประโยชน์ตน สูญ ประโยชน์ตนสูญ เมื่อได้ ครบ ๑๐๐% แล้ว ประโยชน์ตนก็สูญ มีแต่ประโยชน์ท่านทั้งสิ้น อย่างนี้เป็นต้น เมื่อไม่เข้าใจรอบละเอียดซับซ้อนพวกนี้ จึงกลายเป็นมหายาน และเถรวาทที่โต่ง เพราะฉะนั้น เถรวาท เน้นตน ๒๕% ก็ไม่รู้ ๕๐% ก็ไม่รู้ และ ยิ่งไม่เอาอื่น มันยิ่งซับซ้อนเลยว่า เถรวาทนี้ ไม่สามารถบรรลุ เพราะมันไม่มีผู้สละ

เป็นปัจเจก มันไม่รู้โลก มันไม่รู้โลกก็ยะ มันไม่เดินมรรค มันก็โต่งไปหาฤาษีๆ เอียงเป็นสังฆเภทไปอย่างนั้น ศาสนาพุทธจึงเสื่อมด้วยประเภทอย่างนี้ แต่ก็ยังมีเนื้อโสดา สกิทา เพราะฉะนั้น จะเอาพระอริยะแล้ว ในเมืองไทยมี โสดา สกิทามี ไม่น้อย แต่เขาไม่รู้ที่อาตมาไม่ให้ค่า ของพระโสดา พระสกิทาในเมืองไทย อาตมาไม่ให้ค่าเพราะอะไร อาตมาไม่ให้ เพราะเขาไม่รู้ของเขา ทั้งๆที่เขา มีนะ เขามีคุณธรรมโสดา แต่มันไม่เป็นอุกโตภาค มันไม่เป็นสองส่วน เขามี จิตเขามี แต่เขาไม่มีปัญญา รู้ ที่นี้ ถ้ามีมาก แม้เขาไม่รู้

อาตมาก็ให้รู้ ฯลฯ

เพราะฉะนั้น ในเมืองไทยนี้แหละ มีอริยะ โสดา สกิทา มี เพราะรู้จักเบื้องต้น ท่ามกลาง บั้นปลาย เน้นตนก่อน

เอาที่ตนให้ได้ๆๆ ไป เน้นคนอื่นก่อน อย่างมหายาน จึงไม่มีอริยะ ฝิดฐาน ไม่ได้ประโยชน์ตน แล้วเอาอะไรเป็นเศรษฐกิจ เราจะไปแจกคน แต่เราไม่มีเงินสักบาท เอา...อะไรไปแจก เราจะเผื่อแผ่คนอื่น แล้วเราไม่มีอะไรเลย จะไปเผื่อแผ่ เอาอะไรไปให้เขา นี่เป็นเหตุผลง่าย เพราะฉะนั้น มันต้องมีเสียก่อน เราต้องมีเสียก่อน แล้วเราถึงจะเอาไปให้คนอื่นได้ ถ้าเราจะแจก อริยทรัพย์ เราต้องมีอริยะเสียก่อน เราถึงจะเอาอริยทรัพย์ไปแจกคนอื่นได้ แล้วก็มีอยู่นิดหนึ่ง มาทำเป็นแอก แหม จะนั่งแจกๆ หมดตัวก็ไม่ว่า พอหมดตัวแล้วเป็นไง ชักของปลอมออกแจก นี่มันเสื่อมตรงนี้นะ เพราะฉะนั้น ไม่รู้ตัว ตัวเองเพิ่งได้มายี่สิบห้า หนึ่งร้อย แจกหมดยี่สิบห้า ตายละหว่า ต้องรักษาหน้า ว่าเราเป็นเศรษฐกิจ ตอนนี้ ควักชี้หมาแจก ควักของปลอมแจก มันจึงเสื่อม เพราะเหตุนี้ด้วย จึงไม่ขึ้นสูง อริยะของประเทศไทย จึงไม่ขึ้นสูง แต่อริยะของประเทศไทยมี ที่นี้มหายานนั้นนะ ตัวไม่มีเลย จะเอาแต่ประโยชน์ท่านๆ สอนเขาตะพืด โอ้โฮ! เรียนใช้ทางโลกๆ โลกีย์ สังคมนอกตัว เรียนศึกษาเหตุผล อะไรต่ออะไรมากมาย โอ้โฮ! เขาลึกมาก ลึกด้วยภาษา เขามากๆ มากด้วยภาษา มากด้วยเหตุผล มหายาน จึงยานโตงเตง มีเยอะ แม่แต่คัมภีร์ พระไตรปิฎก ก็ขมเถรวาท มีตั้ง ๓๐๐ เล่ม เถรวาทมีเท่าไร สิบห้า ใจจ้อย ก็ดูถูก ข่มไปหมด มีหม่อมวลเยอะ มีอะไรต่ออะไรมากมาย จนตัวเองไปเป็น ต้นตระกูลลัทธิ เอาแต่ท่องสวดมนต์ ลัทธิเอาแต่สอนผู้อื่น ลัทธิเอาแต่เหตุผล ลัทธิเซน ลัทธิอะไรต่างๆ นานา พอมันมากเข้า มันชักเมื่อย เชนนี้ มันเกิดเพราะ ความเสื่อม เชนนี้มันเกิดขึ้นเพราะตะกละ และเพราะเมื่อย เอ๊ย วางเสียที อะไรก็ ว่าๆ วางเสียที เชน คือมันเมื่อย มันมีแต่เหตุผลๆๆๆ จนวุ่น จนพุ่งไปหมดเลย เอ๊ย หยุดเสียบ้างเถอะวะ วางๆ เสียบ้าง เถอะว่า เชนนี้ มันเกิดเพราะความเมื่อย มหายานแล้วมันก็สลด แล้วมันก็เอาวาง เอาซาโตริ ก็วางได้ ได้นิดได้หน่อย เขาก็เอา วางได้นิดได้หน่อย เขาก็ยังพอบรรเทา ไม่อย่างนั้น มันยุ่ง มันปวดหู มันปวดหัว ไปหมดเลย เหตุผลมันเยอะ โอ้โฮ อะไร มันเยอะเหลือเกิน เสรีจแล้ว ไม่มีเนื้อ ไม่เข้าแก่น ไม่มีเบื้องต้น ท่ามกลาง ที่ถูกต้องอย่างที่ว่าแล้ว ต้องเบื้องต้นที่ตน แล้วต่อให้มีเนื้อหา สาระแก่นสาร ให้มีวิมุติ เป็นแก่นให้ได้ สิ่งสมให้จริง มีสติสัมปชัญญะ มีหลักเกณฑ์ มีการประพฤติ ปฏิบัติที่ถูกศีล สมาธิ ปัญญา ที่เป็นหลักแท้ แล้วก็จับเป้า จับสาระ จับมนสิการ จับแดนเกิดให้ได้ จึงจะได้

อาตมายังไม่ได้อธิบายถึงมนสิการตัวแดนเกิดที่เป็นภพใน อธิบายไปนอกก่อน เพราะฉะนั้น อาตมา พอรู้ว่า เรื่องวัตถุ สมบัติภายนอก มันไม่เกิดหรือ อาตมาไม่เกิด แต่คนอื่นดูยากนะ ดูว่าอาตมาเกิด ไม่เกิด ดูยาก จะรู้อาตมาไม่ได้ อาตมายินดีหรือไม่ยินดี คุณจะมารู้ตัวดับ ตัวเกิดของอาตมา ไม่ออกหรือ

อาตมาทำที่ว่ายินดีนะ ใจนี้ เอา ใจนี้เอามามากๆ ดียังนี้ คุณไม่รู้หรือว่า อาตมาชอบ หรือไม่ชอบ เหมือนกับอย่างซ่านี มโนรมณ์ ที่เขา แหม ช่างจับที่ เชนนี้ตอนนั้น ที่บอกว่า ที่ข้างหน้านี้ ที่สันติ เราน่าจะได้

นี่เห็นไหม ก็เลยแล้วๆ เขาก็ว่า เขาก็ชัดอาตมา แหม ทำเป็นพระอริยะ ดูซิ นี่ก็เลย อยากไปได้ที่ของเขา อยากได้อะไรอย่างนี้ ส่วนเขาไม่เข้าใจหรือ อาตมาเข้าใจเขา เอา เขาก็ เอาพวกนี้ มาจับ มันก็จริงของเขา

ถ้าเขาคิดแค่นั้นๆ จะไม่ให้พูดอะไรเลย จะไม่ให้สร้างสรรอะไรเลย เขาจะเอา แต่ดื่บๆ ก็เขาเรียนปริญญา

เขามีแต่ สายดับในเมืองไทย มันเถรวาท

เพราะฉะนั้น อะไรจะเกิดอะไรขึ้นมา เขาแพลมๆ เขาจับมาว่าได้ทั้งนั้น ด้วยเหตุด้วยผล แต่เขาไม่รู้ ลึกซึ้งว่า

มันคืออะไร ประโยชน์อะไร ควรเป็น ควรแคไหน เขาไม่เข้าใจ ในเรื่องลักษณะการเกิด เขาไม่เข้าใจ

ไม่ได้หมายความว่าไม่เกิด อาตมาก็ขออ้ออีกว่า ถ้าพระพุทธเจ้ามีสุดโต่งแบบ เถรวาท ทุกวันนี้

จะเอาแต่ดื่บๆๆ เอาหยุดๆๆเลย ศาสนาไม่เกิดหรอก พระพุทธเจ้าชวนชวายเป็นอย่างกะอะไรดี แม้จะตายอยู่แท้ๆ

ยังต้องสร้างพระอรหันต์ องค์สุดท้าย ดูพระกรุณาธิคุณชิตี คุณไม่ซาบซึ้งยังไง

เพราะฉะนั้น เมื่อเถรวาทมันโต่งอย่างนี้ อาตมาก็ต้องถ่วงถ่วงนี้ มาเป็นมหายานให้มากขึ้น แต่อาตมา

ก็จะไม่พาคุณเพื่อ แบบมหายาน อย่างเสถียร โภธิันทะ อย่างอะไรต่ออะไรนี้ สอนเพื่อที่จะให้เป็น

มหายานให้มาก แล้วเขา ก็โต่งมหายาน แล้วเขาก็ไม่เข้ากัน เขาจึงไม่ได้อะไรมากนัก อย่าง เสถียร โภธิันทะ

เขาประกาศตัวเป็นมหายานในเมืองไทยเลย อาตมาไม่ได้ประกาศมหายาน แต่อาตมา แสดงพฤติกรรมมหายาน

เพื่อถ่วงเถรวาท เพราะฉะนั้น อาตมาหืออหือว่า ที่ไม่มีคานิยม ไม่มีจารีต ประเพณี ไม่มีแบบอย่าง ไม่มีตัวอย่าง

แบบมหายาน แบบสร้างก่อ สร้างสรร สร้างเมือง แต่อาตมา ก็บอกแล้วว่า อาตมาก็ไม่พาโต่งแบบมหายาน

จะต้องสร้างวัง สร้างเวียง จะต้องสร้างอะไร ให้มัน อะร่าอรัม สร้างอย่างกับวัด... ขึ้นมาให้ได้ ไม่บ้า

อาตมาต้องสร้างแคโบสถ์ให้หรูหรา สักหลังหนึ่ง แบบที่เขาสร้างกันนะ นั่นก็คือ มหายานซ้อนอยู่ในเถรวาท

การสร้างโบสถ์ สร้างเครื่อง อลังการ อะไรต่ออะไรมาซับซ้อนนะ นั่นแหละ ลัทธิแบบมหายาน ฯลฯ

เพราะฉะนั้น อาตมาเองก็ขอวิเคราะห์ว่า แม้แต่อย่างว่าแต่เรื่องของ วัตถุสมบัติ ในที่นี้ผ้าสละ ตา หู จมูก ลิ่น กาย

กาม รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส อาตมาก็ว่า อาตมาไม่มีปัญหา ของอาตมา ไม่มีอะไร แต่ต้อง

เกี่ยวข้างนอกอีกเหมือนกัน ตา หู จมูก ลิ่น กาย วัตถุรูปนอก รูปอะไรต่ออะไร อาตมาก็มาถ่วงอีกมา ถ่วงพวกเรา

มาถ่วงให้เห็นว่า ออย่าเลย ใ้อรูปนี้ ใ้อรส มันของเขา มันประเจิดประเจ้อ แล้วมันก็หรูหรา พูฟูา ก็พามาถ่วง

ไม่ต้องให้เกิดหรอก ให้ดับลงมา ถ่วงให้ดับ ให้น้อย เราจะเห็นหลักของพระพุทธเจ้า ที่ท่านสอน ธรรมใด วินัยใด

เป็นไปเพื่อความมักน้อย ขนาดสองพันห้าร้อยกว่าปีแล้ว ท่านยังถ่วง ให้มักน้อย มากกว่ามักมาก ธรรมใดวินัยใด

เป็นไปเพื่อ ความมักมากมักใหญ่ ไม่ใช่ของเราตถาคต นี่เป็นหลักชัดนะ

เพราะฉะนั้น มักน้อย ถ่วงมาแล้วตั้งสองพันห้าร้อยกว่าปี เพราะยุคกาลของศาสนานั้น ยุคกาลของ

ศาสนามก่อนโน้น พระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆโน้นนะ ไม่ต้องถ่วงมากเท่าพระสมณโคดม ไม่ต้องถ่วงมาก

เท่าพระสมณโคดมละ ตั้งแต่ ตอนที่มอริยะะ หรือมีอะไรที่อุดมสมบูรณ์ โลกนี้ยังมาก ยังมายกว่านี้อยู่ เพราะฉะนั้น

พระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆโน้น ไม่ต้อง ไม่ต้องถ่วงเท่าพระพุทธเจ้า แต่พระพุทธเจ้านี้ มันใกล้กลัฏยยุคแล้วจึงถ่วง

เพราะฉะนั้น หลักแกนของท่าน ถึงบอกให้มักน้อยเป็นแกน ไม่ใช่ให้มักมาก และโดยส่วนกว้าง

ส่วนรวมด้วยก็ไม่มากนัก แต่ท่านไม่ต้องเน้นอันนี้เลย ในพระพุทธรูปเจ้าบางองค์ไม่ต้องเน้น ไม่ต้องเน้นมากนักก็น้อย ไม่ต้องเน้น แต่ของพระพุทธรูปองค์นี้เน้น พระสมณโคดมเน้น อาตมายังต้องเน้น ยิ่งต้องเน้น ยิ่งต้องเน้นมากขึ้น ถ่วงให้ตาย จนกระทั่งอาตมาตาย เกิดมาตายอีก ๔-๕ ครั้ง ก็ยังต้องเน้นอันนี้อยู่ ก็ไม่รู้ว่า มันจะพลิกกลับมาได้แค่ไหน ในความมากมาย มากใหญ่ ไม่ใช่เรื่องง่าย มันไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะฉะนั้น เราก็จะต้องเน้นอันนี้ให้มากขึ้น ให้สูญ ให้น้อยมาให้มาก เมื่อมันเป็นฤาษี มันชี้เกี้ยวมาก ก็ต้องมาเน้นขยันให้มาก พระพุทธรูปเจ้าจึงเน้น สมัยโน้นก็ยังเป็นฤาษีอยู่ไม่ใช่ขยัน จึงเน้นขยัน ธรรมใด วินัยใด เป็นไปเพื่อความเกียจคร้าน ธรรมนั้นวินัยนั้น ไม่ใช่ของเราตถาคต ธรรมใดวินัยใด เป็นไปเพื่อความขยันหมั่นเพียร ธรรมนั้นวินัยนั้น ของเราตถาคต ท่านเน้นให้ขยันเกิด ท่านเน้น ให้มากขึ้นเกิด ฟังภาษาซ้อน อย่างนี้เป็นต้น

เพราะฉะนั้น รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส คุณไม่ต้องไปเน้นมันหรอก มันมาก มันมากมายอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส คุณไม่ต้องไปเน้นมันหรอก มันมาก มันมากมายอยู่แล้ว เน้นให้มันน้อย เพราะฉะนั้น พวกเราน้อยแล้ว เราสบายใจใหม่ สมัยขนาดพระพุทธรูปเจ้ายังสรรเสริญ ผู้นั่งผ้าสีหม่น ผู้นั่งผ้าบังสุกุล สมัยนี้ต้องบังสุกุลขนาดไหน ต้องสีหม่นขนาดไหน นี้ ยัง แหม ชักจะสีซิดแล้วเรา ย่อมเออะ ชักซิดแล้ว อย่าใส่เลย ปะก็ไม่ได้ กลัวมันจะเป็นบังสุกุล อาตมายังทำ พวกคุณนั่งพวกผ้าปะ ยังไม่ค่อยได้เลย อีกหน่อยต่อไป หมู่บ้านปฐมอโศก หรือ พวกชาวอโศกนี้ จะนั่งผ้าปะ เป็นสัญลักษณ์ แต่ไม่ใช่แกลั้งปะนะ มันขาดจริง อย่าไปแกลั้งปะ มันน่าอายเขาทั่ววงว่า มันขาดตรงไหนแล้ว เขาค่อยๆแถมดู แงะดู ปิดโธ่เอ๊ย ดัดจริต มันไม่ขาดก็ทำเป็นอยากโก้ สร้างค่านิยม ไปเฉยๆ ให้มันเป็นจริง เราเอง เรามักน้อย เราเอง เรามีความขยันหมั่นเพียร เรามีความอดสาหะ แม่น้อย เราก็เอา มันยังพอไปได้ ประหยัดให้โลกหน่อย โลกมันฟุ้งเพื่อ ฟุ้งเพื่อยเหลือเกิน ถ้ามัน โถ ตัวน้อยเดียว

ถามมาว่า ที่พ่อท่านเทศน์ว่า พุทธเมืองไทยมีอริยะ ที่ไม่สามารถวัดอริยะคุณในตัวเอง ไม่มีปัญญา ที่มีสัมมาทิฐิชัด ใจใหม่

ใช่ ไม่มีปัญญาที่มีสัมมาทิฐิชัด คือเรียกให้เต็มๆก็คือ ถ้าเรียกปัญญาแล้ว พวกคุณก็จะไม่ชัดเรียกญาณ ไม่มีญาณ ไม่มีญาณทัสนวิเศษ ปัญญาที่สัมมาทิฐิชัดนี้ ถ้าเรียกเป็นศัพท์แล้วก็เรียกว่า ไม่มี ญาณทัสนวิเศษ ที่คมชัดเป็นเครื่องวัด เครื่องรู้ที่สมบูรณ์ ไม่มีอันนั้นจริง

ขอปัญญาทฤษฎี ซึ่งตัดสินอริยะ พร้อมพฤติกรรมที่พอสามารถวัดจิต พฤติกรรมของตนเอง ที่จะได้ ขวนขวาย ปฏิบัติให้ยิ่งขึ้นไป

แหม พุทธอยู่ไม่รู้ก็พูด หลักเกณฑ์ ก็บอกแล้ว ศีล ๕ ขบายมุข โสดา ศีล ๘ ก็กว้างขึ้น ศีล ๑๐ ก็กว้างขึ้น สำหรับ

อนาคามี ก็ศีล ๑๐ ขึ้นเป็นเขต แล้วก็นัยละเอียดก็พยายามอธิบายอยู่นี้ อธิบายย่อยๆไม่ได้
นี่อาตมาเอาภาษาพวกนี้มาพูดเอง ที่จริงก็อยู่ในหลักสังโยชน์ ๑๐ แต่สังโยชน์ ๑๐ วัดในทางจิตชัด แต่ที่นี้
ทางจิตตัวเดียว พวกคุณวัดไม่ได้ ไม่มีหลักด้วยบัญญัติ ไม่มีหลักด้วยวัตถุอะไร หรือว่าข้างนอกด้วย มั่นก็ยาก
เพราะฉะนั้น ในฐานะต้นนี้ โสดา สกิทา ก็พูดโดยทางวัตถุ ทางโลกนอก ภาวนอก กันเสียก่อน ส่วนภพใน
ไม่ใช่อาตมาไม่สอน ไม่ใช่ไม่บรรยาย บรรยายๆ ภาวนาก็บรรยาย สอดซึ้งนอนอยู่ ตลอดเวลา
วันนี้ที่ขอมาก็จะไม่บรรยายช้อนหรือก พอดูคุณฟังแล้ว คุณก็จะตัดสินใจว่า เรายัง เรายังเป็นโสดาหรือยัง เรายังเป็น
สกิทาหรือยัง เรายัง ใจเย็นๆ ก็บอกหลักแล้ว ศีล ๕ อบายมุข ถ้าอบายมุขของเรานี้ มันหมด จริงๆ มันฐานต่ำ
ปิดอบายนี้ คืออบายมุขนี้แหละ ปิดอบายนี้แหละ ทุกอย่างมันก็เป็นอบาย มันเป็น ความไม่เจริญ อบายนี้ เป็นนรก
พระสกิทาคามีก็มีอบาย อานในทางเอกซี อาตมาเขียนเอาไว้ ไม่ใช่ว่า เป็นพระอนาคามีแล้วไม่มีอบาย
เขาไม่เข้าใจอบาย อบายของเขาตั้ง แค่อบายของเขาแค่นั้น เขาก็ยังไม่เข้าใจ แล้วเขาก็เลยเลอะเลย พระโสดา
ปิดอบาย สกิทา อนาคา ไม่มีอะไรที่ต้องไปนั้นแล้ว ยิ่งยอดเลย เขาก็เลยเข้าใจศาสนาพุทธ มีอริยคุณอันเดียว
คือโสดา โสดาเท่ากับอรหันต์ อรหันต์เท่ากับโสดา อย่างนี้ ทางเถรวาทขณะนี้ ก็เข้าใจอย่างนั้น เข้าใจว่า
โสดานี้แหละ คืออรหันต์ อรหันต์คือโสดา เขาแบ่งแยกไม่ออกเลย ที่จริงไม่ใช่ พออาตมา มาแยกวิเคราะห์เป็นขั้นๆ
เป็นลำดับ เป็นส่วนชัดๆ ทั่วๆไป จะสอนอย่างที่พระพุทธเจ้าท่านว่า ผู้มีมรรคองค์ ๘ นี้ ผู้นั้นมีอริยะ ๔ เหล่า มีสมณะ ๔
เหล่า แยกเป็น ๘ ก็ชัดขึ้น ละเอียดขึ้น นี้เขาแยกไม่ออกเลย แล้วก็ไปเข้าใจผิดคิดว่า อริยคุณโสดา
ไปเอาเป็นอรหันต์เลย โข้ย ท่านเป็นโสดาบ้านแล้ว ไม่มีตัวตนแล้ว ปิดโธ่โธ่เสีย สักกายะ ของพระโสดา
ละสักกายะแล้วไม่มีตัว ไม่มีตนแล้ว ท่านไม่กลัวตายแล้วด้วย แหม เอ๊ย พระโสดา ไม่กลัวตาย ขนาคิวิสสา
หลานตาย ยังร้องให้ขี้มูกโป่งๆ ไม่กลัวตาย ไม่เสียตาย มันไม่รู้ๆอย่างนี้ มันสับสนกัน อะไรก็ไม่รู้
พระโสดาหรือกลัวตาย โสดานั่นหรือ ไม่มีตัวตน นี้เขาไม่เข้าใจ แล้วเขาก็ว่า อาตมาอธิบายผิด
อย่างนี้เป็นต้นนะ เอละ ตัดเรื่องนี้ไว้ก่อน มาต่อ
มาต่อที่กำลังพูดอยู่ แม้แต่รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส เป็นสิ่งสัมผัส พวกนี้เราก็ต้องถ่วง เพราะฉะนั้น พวกเรา
จะนุ่งผ้าปะต๋อไป สีส้มลงมา ได้พอสมควร อาตมาก็เห็นทิศทาง พวกเราเจริญ พวกเรา เจริญนะ เจริญที่ไม่
หน้าก็แดง ตาก็เขียว ปากก็แดง ผมก็มีมันระยับอะไรอย่างนี้ นี่เจริญ เจริญ ด้วยสีหมอง เจริญด้วยสีหมอง
แต่เรามีแจ่มใสในๆ คนตาดีว่ารู้ว่า เราแจ่มใส แจ่มใส ใจเราเบิกบาน แจ่มใส สรีระที่ซึ้งนอนอยู่ในตัวมันแจ่มใส
ไม่จำเป็นต้องแจ่มใส เพราะเอาสีมาทาปกปิด พวกนี้มันไม่แจ่มใส ตั้งแต่ถ้ามาเทียบกันจริงๆนะ
พวกที่ใช้เครื่องสำอางมากมายนี้ อายากรู้ว่าแจ่มใส หรือไม่แจ่มใส ต้องรู้ต่อนั่นนอน ต้องต่อนั่นนอน เคยมี
ไม่ใช่เนียนหรือ เป็นเรื่องเขาเล่า ฝรั่งมาขึ้น ห้องกับโสเภณี มันก็ต้องเล่าประกอบนิดหน่อยละ มันเป็นเรื่องที่ว่า
มันก็ไม่น่าเอามาพูด แต่มันก็พูด เพื่ออธิบายธรรมะ อาตมาไม่ได้เจตนาลามกอะไรหรือ พอขึ้นห้องเสร็จแล้ว

ก็ไอ้โฮ ตอนที่มันดึงออกไป จากในทศลับนี่นะ อ้อ อ้อ อย่างกับ นางฟ้า เทวดา งามเหลือเกิน นางนี้ ก็ชื่อไปขึ้นห้อง
อย่างที่ว่า นั่นแหละ พอรุ่งเช้า มันก็ตื่นรู้สึกตัวขึ้นมา พอเห็นหน้าผู้หญิง มันก็ตกใจนึกว่าผี เอ้! เรามากับนางฟ้า
ทำไมเรามานอนกับผี ตกใจว่าเป็นคนละคนเลยนะ มันเป็นคนละคนเลย มันตกใจ มานอนกับผี คือมันหน้าซัดแท้
คือพวกนี้ พวกหากินในไนท์คลับ มันหากินในพวกนี้ มันทรมาณตนนะ มันทรุดโทรม ไอ้เครื่องสำอางนี่
มันก็กัดกร่อน อย่างว่าแต่โสภณนี่เลยคุณ คนธรรมดาสามีญี่ที่ทาหน้า แต่งหน้าเป็น ประจำอะไรนี่นะ
พอเวลาจะนอน เขาก็ล้างหน้า แล้วหน้าแท้ของเขามันซัดคุณ ปฏิภานของธาตุเคมี มันทำให้เซลล์ประสาทอะไร
เสื่อมโทรมลงไปหมด แล้วหน้าซัด มันไม่เหมือนคนนะ เลือดฝาด มันไม่มีนะ มันเป็นอะไรๆ ขึ้นไปจริงๆนะ
ที่นี้ ผัวเมียมานอนด้วยกันทุกวันๆ มันก็เห็นหน้าอย่างนี้ทุกวัน มันก็ชิน เท่านั้นเอง แต่ไอ้ฝรั่งนี่ มันไม่ อย่างนั้นซิ
มันไม่กินนะ มันไม่ใช่ผิวเมีย ที่นอนทุกวันทุกคืน พอตื่นเช้าก็มาเจอหน้า เมียเราก็ไม่มีสิ มันก็เป็นอย่างนี้นะ
เขาทาสี ก็เป็นอย่างนี้ เมียเรา ผัวเรา มันก็เห็นกัน มันก็ไม่ตกใจ มันก็ไม่แปลก แต่ไอ้ฝรั่งนี่ มันไม่คิดอย่างนั้นนะ
มันไม่เห็นอย่างนั้น พอตื่นเช้ามันก็ตกใจ ตกใจจริงๆ มันนึกว่า เอ็นอนกับผี มันเหมือนผีซากตาย
มันเหมือนคนตายนั่นแหละ มันเหมือน มันมานอนอยู่ข้างๆ คนตาย มันตกใจเลย เพราะในสำนึกของมันนี่
มันมากับนางฟ้า แหม เราอบอุ่น มันมีความสุขกับนางฟ้า หน้อย ที่ไหนได้คนตาย คนเป็นโรค อมโรค เอ้
นี่จะพกเชื้อโรคไว้เท่าไรหรือเปล่า แล้วจริงๆ มันก็พก เชื้อโรค ไว้ด้วย ฝรั่งมันยิ่งกลัวโรค ฝรั่งนี่
ซีกกลัวโรคมากที่สุดเลย ตายละหว่า เราขึ้นคบกับคนขนาดนี้ เรามิเอาโรค เข้าไปเติมเปาแล้วเหอ
แล้วมันก็ไม่รู้ตัวหรอก ว่ามันก็เอาไปจริงๆนั่นแหละ นี่อย่างนี้ เป็นต้นนะ ซัดโทรม แล้วก็อะไรต่ออะไรต่างๆนานา
ยาก แต่ของเราเนี่ย จะไม่เป็นเช่นนั้น ของเรา จะไม่มีสิอย่างนั้นก็จริง แต่เรามีใน เรามีความพอใจใน
มีความเปล่งปลั่งในๆ ไม่ฟูฟ่า หรือหว่า เหมือนกับ คนโลกๆหรอก
เพราะฉะนั้น จะสมบูรณ์แข็งแรงขึ้น เมื่อวานนี้ อาตมาดูที่มันใช้แสงผสมหน้อย คือว่า วิดีโอนี้ เวลาถ่าย พวกเรา
พระของเรานี้ดู เห็นชัดเลย มันเหมือนกับเอาเครื่องเข้าไปผสมนิดหน้อย เพื่อที่จะให้แสดง อันนี้ออกมา
แล้วเราเห็นเลย ไอ้โฮ หน้าตาเนื้อตัว พระของเรานี้ออกมา ฝ่องดู แหม ได้ระดับ มันดูดี แล้วก็อย่าลอยตัว
เห็นว่าคนชมอย่างนี้นะ เอ้า จริงๆนะ เป็นเรื่องจริงที่ เราเอาปัจจุบัน เอาอะไรต่ออะไร มายกเทียบประกอบให้ฟัง
คือเราได้สภาพ ได้ระดับที่มานี้ โโกโรโกโรมา ก็ดูเหมือน ขี้ยาเข้ามา ก็ค่อยยังชั่ว พอไอ้ที่มันเพ้อๆ พะๆมา
จากข้างนอกนี้ไอ้โฮ บวมๆ เป่งๆ อะไรมา ก็ดูมา รูปร่าง ก็ได้รูป ได้ร่าง อะไรขึ้นมา ซึ่งอันนี้ อาตมาว่า
มันเป็นสัจจะนะ มันเป็นความพอเหมาะพอดี ของความจริง แล้วเราก็มา ได้ทำอย่างนี้ เมื่อเรารู้จุดถ่วง
มาจุดพอดี เราไม่ได้น้อยใจ อาตมาไม่ได้น้อยใจ ไม่ได้เห็น เป็นปมด้อยอะไร ที่อาตมาเป็นอย่างนี้ ขนาดนี้ อย่างนี้
แต่ก่อนที่จริงนะ อาตมาอยู่ทางโลกนะ มันโกโรโกโร ไร่กว่านี้
เพราะฉะนั้น มาเป็นพระแล้วจึงสมบูรณ์ดี สมดุล เพราะฉะนั้น อาตมาจึงหล่อกว่า ตั้งแต่เป็นฆราวาส นี่

ไม่ได้ชมตัว แม้แต่สักน้อยนะ นี่พูดสัจจะให้ฟัง ฟังภาษาสัจจะ จิตของอาตมาไม่ได้ชมตัวเอง ไม่ได้ชมตัวเองนะ แต่พูดสัจจะให้ฟัง แต่พวกคุณมันสะเทิ้นสะท้าน แหม ใครชมตัวเอง มันรู้สึกว่ามันเหนียวๆ

อาตมาไม่ได้เหนียวนะ อาตมาไม่ได้มีอุทริจะอะไร ธรรมดา พูดให้ฟัง ความจริงให้ฟัง

แล้วเป็นความจริงหรือเปล่า ใครเก่าๆ เคยรู้จักอาตมา มาแต่ก่อน แต่ไหน แต่ไร จริงหรือเปล่า เคยดู แต่ก่อนนี้ มันแก้มตอบว่านี่ หน้าไม่เต็มเลย ผิวพรรณอะไร เลือดฝ่งเลือดฝาดอะไร ก็เกร็ง แต่ก่อนนี้เกร็ง

เพราะมันเอาแต่งงาน แต่การ มันเอาแต่เรื่องโลกๆ ส่วนจะให้มันหลอ มันนั่น มันนี่ ก็ปรุงไปตามเรื่อง แหม

ผมนี้ต้องทาน้ำมันอย่างโน้นอย่างนี้ อะไรต่ออะไร เนื้อตัวก็ต้องใส่น้ำหอม อะไรต่ออะไร เสื้อผ้าตรงนั้นตรงนี้

ตรงนี้ควรจะมีมาก ควรจะน้อย อะไรต้องให้ มันอ้วนมันพี มันดูอ้วน ดูพึนะ แต่เปล่านั้น โกรโกรไว้ ดูเนื้อตัวแล้ว

แยกว่าเดี๋ยวนี้มากเลย เดี่ยวนี้ พอเหมาะพอดี อาตมาว่า พอเหมาะพอดี แม้จะทำงาน

ก็ไม่ได้ไม่น้อยกว่าแต่ก่อนเท่าไร แต่มันไม่เหมือนกัน เดี่ยวนี้อาตมา รับผิดชอบ มากกว่าแต่ก่อน แต่ก่อนนี้

อาตมาไม่ได้รับผิดชอบ เพราะอาตมาไม่ได้เป็นตำแหน่ง หัวหน้ากอง เขาแค่อย่างเก่ง หัวหน้าแผนกนะ

ถ้าเปรียบนะ ถ้าวัด อาตมาทำงานทางโลกแค่นั้นนะ แคตำแหน่งหัวหน้าแผนก ถ้าจะเทียบเงินเดือนสมัยโน้นก็กะ

ขึ้นอาตมาก็แค่ขึ้นหัวหน้าแผนก แต่ก่อนนี้ ที่ลาออกจากโลกมานี้ ไม่ได้สูงส่งอะไร ทำงานแค่นั้นเอง เพราะฉะนั้น

รับผิดชอบ ไม่ได้มากนัก แต่งานส่วนตัว ของอาตมา มากเพิ่มหน่อยเท่านั้นเอง แล้วมันก็ทำหนักๆ

แต่ไม่หนักเหมือนเดี๋ยวนี้ เดี่ยวนี้รับผิดชอบมาก ต้องบริหาร ต้องดูแล ต้องทำอะไรต่ออะไร ต้องทั้งใช้

บางทีแรงก็ต้องลงไปทำ แต่ก่อนนี้ อาตมาแรงจะไปทำอะไร สดางค์มี ก็ไม่ต้องแบก ไม่ต้องหามอะไรนี่

ก็รักษามานะ อยู่เหมือนกันนะ ไม่เอาละ จะลดไปทำงานอันนี้ ตำแหน่งของภารโรง ตำแหน่งของนักรการ ตำแหน่ง

ไอ้โน่น ไอ้นี้ คุณก็ทำสิ เรื่องอะไรเล่าเราจะต้องไปทำกับเขา แต่ก่อนนี้ ก็เป็นอย่างนั้น แต่เดี๋ยวนี้ มันไม่เป็น

แม้แต่เดี๋ยวนี้อาตมาก็ยัง เอ๊ พอเหมาะ พอเจาะ มันก็ต้องแบก ต้องหามละ จะไปรอ ไปรั้งทำไม

มันเป็นเรื่องธรรมดาที่ทำ ไม่ได้ติดอะไรเหมือนแต่ก่อน

เพราะฉะนั้น เมื่อเรารู้ แม้แต่สัมผัสนอก มีผัสสะเป็นสมุทัย มีตัวที่จะต้องรู้ ตั้งแต่วัตถุเป็นผัสสะแล้ว

เราเห็นเพชร เราเห็นทอง เราเห็นเงิน เราเห็นเบ็งกั ธนบัตร เราก็ต้องศึกษา ว่ามันเป็นวัตถุให้เกิดที่จิต

แล้วเราก็กินกันมา จนกระทั่งว่าสมบัติคุณก็รู้ ที่จริง มันก็ยังหวงอยู่บ้างแหละ มันก็ยังปล่อยไม่หมด จนกว่า

คุณจะเห็นว่า เออ เราสามารถมั่นใจ สร้างมนสิการ สร้างความเกิดให้ที่จิต เกิดอริยคุณนะ แต่ดับเหตุเกิด

คือดับตัวกิเลส กิเลสมันมี มันทำปฏิกิริยาของเราอยู่ในใจเรื่อย แล้วมันก็ต่อเนื่อง มาจากข้างนอก ตั้งแต่วัตถุ

จนกระทั่งรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสต่อเข้ามา จนกระทั่งถึงในจิตของเราเอง เราก็ต้องจับให้ออก

อ่านให้ออกว่ามีธรรมารมณ มีอารมณ์กิเลส มันยังปรุงอยู่นะ มันยังเป็นรูปราคะ มันยังเป็นอรุปราคะ

จับถอนมันสิ้น จนเป็นพระอรหันต์ในโสดา นี่ อาตมาก็อธิบายมามากแล้ว จนอรหัตคุณในโสดาให้ได้ๆ ให้มันมี

ถอนรูปราคาจะ รูปราคาจะจากเหตุ ตั้งแต่วัตถุนอกอันนั้นๆ นี่มันเป็น ยังไงเล่า ใ้เรื่องเครื่องสำอาง เดียวนี้
มันสัมผัสแล้ว มันเป็นอย่างไง เหนอ แหม ยังจำได้ไหม ถึงอะไร อันหนึ่ง อะไรอย่างนี้ มันเป็นอย่างไง

ถามทำไมต้องเหนียมอยู่อย่างนี้นะ ตอบซิ ครู กับนักเรียนนะ ตัวเรา ก็เป็นครูนะ พอเราเป็นครูถามเด็กนักเรียน
พอเด็กมัน อย่างนี้ ไม่ตอบ ไม่ยกมือ อะไรอย่างนี้ คุณรู้สึก อยากรึเปล่า เสียเวลา กระบิติดกระบวนอยู่นั้นแล้ว เอ้!
มันต้องดูใช่ไหม อาจหาญซิ ครูถาม ก็ต้องตอบซิ ใช่ไหม นั่นแหละตัวเองก็เป็นคุณครู พอตัวเองเป็นนักเรียนเข้ามั่ง
ก็เป็นเหมือน นักเรียน ที่ต้องถูกครูดุ เหมือนตัวเราดูเขา แล้วตอบซำก็ต้องดู ทำไม่ไม่ตอบละ ทำอะไรอยู่
ก็ต้องดูนักเรียน อีกแหละ ใช่ไหม แต่ตัวเราเองก็ไม่รู้ เวลาดูเขา ดูได้ พอตัวเองเป็น ก็ต้องถูกดูเหมือนกัน เข้า
ว่าไงละนี่ เคยได้จริงๆ นะ ไม่เห็นเขาสวย ดูถูกเขานะซิ มานะ นี่มันก็ เพราะนอกจากรูปราคาจะ รูปราคาจะ มันไม่มี
ในใจแล้ว มันจะผยองตัว และมันจะเกิดมานะง่าย เพราะฉะนั้น มานะจึง เป็นสิ่งโยชนข้อที่ ๘ ต่อไป ก็แม่รู้ดีแล้ว
แม่จึงไม่ยอมให้ลูกต้องมาเป็นอย่างแม่ ที่ แต่ก่อนแม่ยังโง่ เดียวนี้แม่ฉลาดแล้ว ก็บอกเขา ให้จริงๆ ที่นี้เรารู้แล้ว
เราศึกษา เราไม่มีความจำเป็น ก็อธิบายไปซิ ถ้าเมื่อเราไปทำอย่างนั้นนะ ถ้าผู้ชาย มาชอบเรา
ก็จะได้ผู้ชายตาถั่วนะ อะไรพวกนี้ ก็เคยอธิบายแล้ว ก็บอกเขาจริงๆ บอกว่า ความดีไม่ได้อยู่ที่ สิ่งเหล่านี้
และสิ่งเหล่านี้ ไม่ใช่เรื่องเป็นใหญ่ของสังคม ความสามารถ ความดีงามสมรรถภาพ และ น้ำใจอันดี
พวกนี้เป็นคุณภาพ เป็นคุณธรรมของคน สิ่งนี้ไม่ใช่คุณธรรม เสียเวลา เปลืองเวลา เปลืองแรงงาน
เปลืองอะไรก็บอกเขาซิ นัยละเอียดพวกนี้ ต้องมีปัญญาบอกเขา เหตุผลสูงสุด มันก็งานมนุษย์
อาตมาลองเช็คดูเท่านั้นเองนะ ลองวัดดู ลองเปรียบเทียบดู ลองอะไรดู เพื่อจะได้เข้าใจมากขึ้น มีตัวอย่าง
มีอะไรต่ออะไรเท่านั้นเอง จันถ้า เมื่อว่าเรารู้ว่าอันนี้เป็นเหตุ ตั้งแต่แรก วัตถุนอก จนกระทั่ง รูป รส กลิ่น เสียง
สัมผัส นอกกระทบเรา ด้วย ตา หู จมูก ลิ้น กาย มันก็เข้าไปที่ใจเป็น แดนเกิด เป็นสัมผัส เป็นที่ใจ
ถ้าเราสามารถรู้จักเลสมันเกิด จับตัวกิเลสให้ได้ จับหัวจับหางมัน มีแรง มีมาก มีน้อย ด้วยเหตุนี้ ปัจจัยนี้
ของข้างนอกจนข้างในๆ จนกระทั่งข้างนอกก็ไม่ต้องมีข้างนอก รู้เลยว่า ใ้เจ้ากิเลสตัวนี้มันไม่มีเหตุนอกเลย
มันก็มีชีวิตชีวาๆ อยู่ดี ๆ มันก็ยังแจ่มๆ แงๆ ยังมีอาการ อารมณ์ขึ้นมา ระลึกอดีตบ้าง ไม่ระลึกอดีต ก็เอ้
มันโผล่เข้ามาเป็นโอบปาทิกะมา หลอกหลอนเราอยู่ อย่างโน้นอย่างนี้ เราต้องจับได้แม่น ว่าใ้เจ้านี้ มาจากอันนี้
ด้วยเหตุอันนี้ ตระกูลอันนี้ เราก็จับได้ และก็ต้องหาวิธีการลดละ ปลดปล่อย พิจารณา จะดับกิเลสในภพได้นี้
ต้องให้ปัญญาอันยิ่ง เหตุผล เหตุผลจริงๆ กระทบ ข้างนอกนี้ สู้ด้วยใจนะ แต่ข้างในนี้ จะต่อสู้ ด้วยใจนั้นแหละ
แต่ว่ามันมี ฐานแล้ว มันสู้ด้วยใจได้ พอฐานหนึ่งแล้ว มันก็มีเจโต มีอินทรีย์พละ มีอินทรีย์ ๕ พละ ๕ พอสมควร
แล้ว จะต้องใช้ปัญญา เพราะฉะนั้น เราต้องนึกทบทวนให้ดี มีเดวิชโช ระลึกทบทวน วันนี้เราไปสัมผัส โน่นนี่มา
มันเกิดอาการโดยที่เราไม่รู้ตัวง่าย ๆ หรือ มันเล็กน้อย บางทีไม่เกิดอาการ แต่เราเองว่างๆ ตอนนั้นตอนนี้
ก็ยังระลึก อวรณ์อาดัยเรื่อนั้นเรื่อนี้ เอาขึ้นมาปรุงอระอยของเรา เหมือนกับตัวเราเอง เหมือนกับควายเคี้ยวเอื้อง

กินหญ้ามาแล้ว ก็เอามาพักเอาไว้อยู่ในโกดัง พอเสร็จ เข้ามานอน ก็สำรอก ออกมาเคี้ยว มันดีวิ๊ววิ๊ว ของเก่านะ
ที่ไปกิน มาจากข้างนอกนะ มันอยู่ในเคื่อง เขามีกระเพาะ ๒ กระเพาะ ใ้วัวควายนี้ สำรอกออกมา เคี้ยวเคื่อง
อย่างนั้นแหละ อร่อยอยู่ เราเป็นเช่นนั้นหรือไม่ เราเป็นเช่นนั้นหรือเปล่า ต้องรู้ตัว ต้องเข้าใจพวกนี้ แล้วก็มีความรู้
ทั้งรู้ทั้งเจต หยุด ดับ ฆ่าให้ตาย เห็นให้ชัดเจน มีปัญญาเป็นอุตระ ปัญญาต้องเห็นขั้น จริ่งๆเลย มีอำนาจ
อย่างจริงๆเลย มีอธิปไตย มีสติ รู้ให้ชัดว่านี่มันเล่นเรา แม้แต่ข้างๆในโนใน มันก็ เล่นเรานะเนี่ย มีสติรู้ตัวทั่วพร้อม
ทั้งนอกและใจ กายนอกภายใน นี่มันขึ้นมา ประชุม ไอ้โห มันเล่นใหญ่แล้ว ตั้งวงดนตรีอยู่ข้างในเลย ล่อละเลย
ขนาดนั้นยังไม่รู้ตัว ไม่มีสติเลย นี่ก็เจ็ง ต้องมีสติรู้ตัวว่า เอ๊ แม้มันไม่เป็นดนตรีหรือก มันมาแอบมาสีซอ
อ่อนๆน้อยๆ อืออือๆอยู่ในใจ ก็ต้องจับมันให้ได้ มีสติ มีอธิปไตย มีสติ มีอำนาจที่จะหยั่งรู้ รู้นอกรู้ใน ก็บอกแล้วว่า
กายนอกคือ การประชุมทั้งหมดเลยนี้ บรรยายากาศนี้ กายอาตมานี้โดนะ เพราะอาตมา จะต้องรู้ กาย
ความประชุมของสังคม ความประชุม ของบรรยายากาศ

โดยเฉพาะในประเทศไทย ประเทศนอก อาตมาจะต้องรับรู้บ้าง อาตมาไม่ฟังมาก ฟังในประเทศไทย
และในแวดวง ถ้าแวดวงการศึกษา อาตมาก็รับรู้ ต้องมีตากว้างที่จะรู้รอบ นี่เป็นองค์ประชุม ที่อาตมา
จะต้องรับผิดชอบ และต้องดูภายในนี้ อะไรไม่ควรจะเป็นพิษเป็นภัย อาตมาปล่อย อะไรที่เป็นพิษ เป็นภัย
อาตมาก็ปราบ แม้กายนอก อาตมาจึงเป็นนักปราบอยู่ จนกระทั่งใน แวดวง ของเรานี้ อาตมา ก็ปราบ
ใช้ที่มันไม่ได้เรื่อง ปราบยิ่งกว่าด้วย นี่งานชัดขึ้น มาปราบยิ่งกว่า ตัวไหน ที่ควรเป็นไป พอไปอยู่ เออ เอาไว้ อันนี้ดี
บำรุงให้เกิด รู้ตัวเกิด รู้ตัวดับ จะดับอะไร จะเกิดอะไร นี่กาย สำหรับอาตมา รู้ อาตมา ทำหน้าที่นี้
ที่นี้ สำหรับคุณก็เหมือนกัน กายพวกนี้ จะทำให้เราไป จะทำให้เราบานทะโล่ ต้องใช้ภาษาศัพท์สแลง พวกนี้
เขามันจะเยอะเลอะเทอะไปอีก ไม่เอา เราจะดับ เราจะลด เราจะละ เราก็ต้องรู้ตัวเราของเรา เพราะฉะนั้น
หน้าที่ที่เราจะไปช่วยคนอื่น เราจะไปแบกหามเรื่องอื่น เราก็ต้องระมัดระวังเอาไว้ รู้ความสัมผัส
มันจะเป็นเหตุใหญ่ รู้ว่ามันจะเกิด แม้กระทั่งวัดนี้ ก็เกิดใหญ่แล้ว เกิดเกินตัวแล้ว เราจะต้อง มามากน้อยก่อน
แม้จะมาสร้างบ้าน สร้างบ้านเล็กให้มันได้ก่อน ลดให้มันลงก่อนเถอะ ไม่มีบ้านอยู่ไม่เป็นไร เคียวอาตมาจะสละ
ศาลานี้ให้อยู่ แล้วกวาดให้ทุกวันนะ ไม่เป็นไร สร้างให้มัน เล็กคูชิ จนกระทั่ง บอกว่า เอ๊ย มันเล็กอย่างนี้
จนกระทั่งไม่มีบ้านแล้วจะอยู่อะไร ก็ไม่เป็นไร มาอยู่ศาลานี้ ก็มันเล็กไม่ลง มันอยากใหญ่ ก็เอาไปเลย
ขนาดศาลานี้ ถูกทุกวันด้วย กวาดให้ได้นะ จะเอามั้ยละ จะเช็ดขี้ก้อนนี้แกชิ อยากรจะใหญ่อยู่อย่างนั้นแหละ
เพราะฉะนั้น เราต้องเล็กลงให้มันได้ เล็กลงได้ เราก็ไม่ค้ำแยง ที่เราขยันหมั่นเพียรสร้างสรร มีความดี
มีสมรรถภาพอยู่ ไม่ดูตาย มีกะจิตกะใจ ไม่เห็นแก่ตัว คุณจะอยู่ที่ไหนก็อยู่ได้น้ำ จะไปกลัวอะไร จะอยู่ที่ไหน
สังคมมนุษย์นี่นะ ที่เราไม่ได้เป็นคนดูตาย เป็นคนที่เอาเปรียบเอารัดอะไร มีแต่ เป็นผู้สร้างสรรให้เขาได้ประโยชน์
ได้กำไร อยาไปจากบ้านอ้วเลยเว้ยลื้อ แหม ลื้ออยู่นี้ อ้วเบาชะมัดเลย ลื้ออยู่เหอะ ก็ทำงานมาก กินน้อยใช้น้อย

ผลาญน้อย ไม่เอาราคาด้วย ไม่เอาเงินเดือนด้วยนี่ อยู่ไปดี จะไปมีปัญหาอะไรละ โลกไหนก็ต้องการ
โรงงานไหนบ้าง ไม่ต้องการคนงานทำๆๆๆ แต่เงินเดือนไม่ต้องเพิ่ม ไม่ต้องขึ้นเงินเดือน ขอให้เขาลด
เงินเดือนตัวเองด้วย อย่างนี้เป็นต้น คล้ายๆอย่างนี้นะ โรงงานไหนไม่เอาคนงานนี้นะ อยากรู้ โลกเขาก็เอา
มันไม่ค้านแย้งกับโลกนะ ธรรมะเราก็ต้องมี อยู่ในวงการธรรมะ เราก็ต้องเอา อยู่ในทางโลก เขาก็ยังเอาเลย
ที่ไหนมันไม่ต้องการ ที่มันกดขี่ข่มเหงกรรมกร อะไรกันอยู่ มันก็คือ ความเห็นแก่ตัว จุดนี้ทั้งนั้นแหละ เพราะฉะนั้น
ถ้ามีคนเสียสละอย่างนี้ในโลก ในสังคมกว้างๆ พวกนายทุน มันก็อายเองแหละ ถึงมันไม่อายเอง ก็ไม่เป็นไรนะ
เราจะมีปัญญารู้ว่า ใช้นี่มันหน้าเลือด มันเป็นนายทุนมากมาย มันไม่ต้องเอาไปสนับสนุนหรอก ให้มันแห้งตาย
เราอยู่กับพวกหมู่ ที่สมเหมาะ สมควรกันนี้ เดียวมันก็ถูก ถูกปลดปล่อยเองแหละ โดยไม่ต้องไปทารุณกันหรอก
ปลดปล่อย ละ วาง อย่าไปยุ่งเขาอะไรอย่างนี้เป็นต้น มันจะเป็นเองนะ

เพราะฉะนั้น สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องนอกๆก่อน ที่นี้ อาตมาอยากจะพูดจุดหนึ่ง ก่อนที่จะหมดเวลา ก็คือ
ความไม่เข้าใจ การเกิดอีกชนิดหนึ่ง คือการเกิดของสภาพตัวร่างกายมนุษย์ นี้อ่าไปบอก อย่าไปพูดว่า
การเกิดต่อชาติไม่มี เพราะอันนี้ บรรลัยกว่าการพูดว่าการเกิดต่อชาติมี สังคมบรรลัยกว่า ผู้ไม่รู้ และ ก็ผู้หลง
ก็จะมาเน้นแต่ว่า เอกการเกิด มนสิการ การเกิดที่จิตเท่านั้น เป็นการเกิดกิเลสอีก อยู่ที่จิตเท่านั้น พูดไม่ผิดๆ
แต่ถ้าบอกว่า การเกิดชาติหน้าไม่มี อันนี้ผิดบรรลัยกเลย ผิดเอามากๆ ด้วย เพราะพวกนั้น ไม่เข้าใจ ไม่รู้เลยว่า
การเกิด การเชื่อมต่อ เชื่อมโยงของมนุษยชาติ ของชีวะ ของวิญญาณเนี่ย มันไม่รู้ ที่จริงนะ ใ้ที่ไปเกิดนะ
มันไม่ใช่วิญญาณไปเกิด เพราะว่าวิญญาณเนี่ย เป็นธาตุรู้ ที่บริสุทธิ์ เรียกแต่เฉพาะวิญญาณ มันเป็นธาตุรู้
ที่บริสุทธิ์ แต่คนที่นะ มันไม่ได้มีธาตุรู้ ที่บริสุทธิ์อยู่มาแต่ไหนๆ ไม่ใช่ะ มันมีกิเลส เป็นตัวตามเกิด
เป็นตัวอึดตามาเรื่อยๆ แล้วก็จนกระทั่ง เป็นกิเลสมาก กิเลสน้อย แม้จะมาแล้วลดมาแล้ว มันก็ยังไม่หมดกิเลส
กว่าจะหมดกิเลส เหลือวิญญาณ เป็นพระอรหันต์จริงๆ นั่นนะ ผู้เป็นพระอรหันต์แล้ว จึงจะมีวิญญาณบริสุทธิ์
แล้ววิญญาณ ก็ไม่ไปเกิดนี้ถูก วิญญาณ ไม่ไปเกิดหรอก แต่ใ้ที่ไปเกิดนะ มันกิเลส อัดตา อัดตา หรือ

สักกายะไปเกิด

เพราะฉะนั้น ชาติหน้านี้อะไรไปเกิด มีอึดตา หรือสักกายะไปเกิด พูดศัพท์ให้ถูก เราเป็นนักศึกษา ธรรมะ
พูดสำคัญนะ เขาบอกว่า เขี่ย ไม่เอาหรอก วิญญาณเกิดเป็นตัวตน วิญญาณตายแล้ว วิญญาณก็ไปเกิดอีก
วิญญาณก็ไปเกิดอีก พูดอย่างนี้ผิด ถูกต้อง พระพุทธเจ้า ไม่ให้พูดอย่างนี้ ไม่ให้พูดอย่างนี้
ว่าวิญญาณตายแล้วไปเกิด (ตายแล้วไปเกิด)ไม่ให้พูดอย่างนี้ เพราะศัพท์ ที่ละเอียดแล้ว

ใช้วิญญาณไปเกิดไม่ได้ และวิญญาณมันไม่ได้เป็นตัว อย่างนั้น มันไม่เป็นตัวนำเกิด

วิญญาณไม่ได้เป็นตัวนำเกิด กิเลสเป็นตัวนำเกิด โลก โกรธ หลง เอาศัพท์ตัวเฉพาะ มันเป็นตัวนำเกิด

เพราะฉะนั้น คุณไม่หมดสักกายะ อัดตา ก็เป็นตัวสรุปของ โลกโกรธหลง นี้แหละ เป็นตัวนำเกิด เพราะฉะนั้น

สิ่งที่ไปเกิดต่อมีไหม มีอะไรไปเกิด มีโลกโกรธหลงโง่ละ วิบากของกรรม อกุศลของตน มันยังมีอกุศลอยู่ ก็ต้องไปเกิดอยู่ หรือไปติดกุศล แหม เรายังดีนะ ได้ดีแล้วจะไปอยู่กับพระเจ้า เป็นผู้มีบุญมากมาย จะต้องไปอยู่กับพระเจ้า เป็นสวรรค์ก็ยังมีอัตตา ก็ไปเกิดอยู่กับสวรรค์ ถ้าเผื่อว่าเราปฏิบัติหมดกิเลส ที่จะมาเกิดในโลกกาม เราก็ไม่มาเกิดในโลกกาม ก็เป็นปรมาตมัน อยู่อย่างนั้นแหละ เป็นมหายาน โดงเตง เพราะฉะนั้น จึงเป็น...อะไร อวโลกิเตศวร ต้องเป็นเจ้าแม่ กวนอิม ต้องเป็นอะไรอยู่อย่างนั้นแหละ ไม่ไปผูกไปเกิดเลย ใหญ่กว่าพระพุทธเจ้าเป็นไหนๆ อีก เขาก็นับถือ พวกนี้ใหญ่ชะด้วย เพราะว่าพวกนี้มีประโยชน์ มีคุณค่า เรื่องอะไร จะสูญเสียไปทำไม พวกนี้ก็เลยโด่งไปเรื่อย ไม่สูญเสีย เสรีจ แล้วก็มาสอนสูญเสีย สูญตา สูญภาพ แล้วตัวเองก็ไม่สูญเสีย เห็นไหมว่า มันค้ำยันกันอยู่ อย่างนี้ตลอดเวลา มหายาน มันก็เลย เอ๊ย อะไรกันแน่ ก็ไม่รู้ จะเอาสูญเสีย ไม่เอาสูญเสียก็ไม่รู้ ไม่สอนเขา ไม่สาบสูญ ทั้งมนุษย์บาป โหดร้าย ต้องช่วยมนุษย์ ไม่ผูกไม่เกิด จนกระทั่ง อธิบายสำนวนโวหาร บอกว่า ถ้าเรารื้อชนสัตว์ไม่ได้หมดโลก เราจะยังไม่ยอมตาย เราจะตาย เป็นคนสุดท้าย เราจะนิพพานเป็นคนสุดท้าย อดดีใหญ่เลย ใช้สำนวน ถึงปานนี้ มันเลยเกิด คิดดูซิ พระพุทธเจ้ายังไม่กล้ากล่าวอย่างนี้เลย หนียอ นี่ กล้ากล่าวอย่างนี้ได้ คิดดู อย่างนี้เป็นต้นนะ

เพราะฉะนั้น เราก็มาเรียนรู้ตั้งแต่หยาบ กลาง ละเอียดไป แล้วเราขอกำชับกำชาในเรื่อง บอกว่า อย่าไปบอกว่า คนตายแล้วไม่เกิด ที่นี้ถ้าคุณ บอกว่า คนตายแล้วเกิด คุณก็ต้องมีเหตุผลกำกับ มีวิชาความรู้กำกับ พูดให้ถูกว่า เอ๊ คนตายแล้วไปเกิด ก็วิญญาณเป็นอัตตา วิญญาณไปเกิด เป็นอัตตาฯ วิญญาณไม่เป็นอัตตา อัตตาไม่ใช่วิญญาณ บอกเขาให้ชัดอีก เอ๊ย ไปบอกว่า อธิบายว่า อัตตาไปเกิด อัตตาเกิดนะคุณ อนัตตาต่างหากนะไม่เกิด พูดกันให้เป็นผู้มีปัญญา มีวิชาการ เพราะฉะนั้น บอกว่า ใ้สิ่งที่ไปเกิดนั้นอะไร ก็มันมีอัตตา คุณรู้จริงรีเปล่า ว่าคุณหมดอัตตาแล้ว อย่าเอา แต่ความรู้ อย่าเอาแต่เหตุผล อย่าเอาแต่เข้าใจว่า เออ ไม่มีอัตตาไปเกิด ถ้าไม่มีอัตตาแล้วไม่เกิด แต่คุณหมดอัตตารึยัง หมดโลก โกรธ หลงรึยัง แม้แต่อย่างละเอียด ถึงอรุณ ถึงอนุสย อาสวะ หมดยัง ถ้ายังไม่หมด ก็มีอัตตาฯ ... อัตตาพาเกิด เป็นวิฆวัตถ์หาใจ เป็นอัตตา

เพราะฉะนั้น ในเรื่องกาม เรามาเกิดในโลกนี้เหมือนกัน แต่มาเกิดแล้ว ใ้เรื่องกาม ก็เหมือนลิงลม อมข้าวพอง โลกมันมอมเมาขึ้นมา ก็เป็นเด็ก มันก็ถูกยึดกันมา มันก็หลงไปตามโลกเขา พอรู้สึกตัว ใ้อย่า ให้เราตาย ที่นี้ผู้ที่จริงแล้ว มันร้อนแล้ว มันสลัดก็ดี มันก็หมดตัว ไม่ต้องมาก มากน้อยก็แล้วแต่ ผู้ยังพอถูกเขามามอมเมานิดหน่อย มันก็ยังมีเชื้ออยู่แยะ หรือว่ามันยังมีอะไรอยู่มาก มันก็ดูดีมาก ก็สลัดยาก แต่อย่างพระพุทธเจ้านั้น โธ ท่านเอง ท่านไม่ต้องสลัด มันก็หลุดเองนะ เอากาวแปะ มันยังไม่ค่อยอยู่เลย เขาก็เอากาวมาแปะ เอา ถ้าเป็นสมัยนี้ ก็ต้องเอาลาเท็กซ์มาแปะ หรือเอา ๒ ตัน ๓ ตัน ชี้อกาว ๒ ตัน หรือ ๓ ตัน ไม่รู้เอามาแปะ มาติดไว้ จะให้ติดท่าน แต่ท่านรู้ตัวบีบ หลุดเลย ไม่ต้องสลัดอะไรมาก อย่างอาดมา

ยังสลัดอยู่พอสมควรเลย แหม จะสลัดออกมา กามบ้าง ใจโลกบ้าง อะไรบ้าง ที่มันจะสลัดนี้พอสมควร
กว่าจะสลัดหลุดออกมาเนี่ย อย่างพระพุทธเจ้า ท่านจะสลัดอะไร เห็นอะไรเป็นเหตุนิดหน่อย
แล้วท่านก็มันสบายมาก มันล่อน จนไม่รู้จะล่อนยังไง แต่โลก ก็มอมเมา จนได้ พยายามมอมเมา
ถ้าไม่มอมเมาขนาดพระพุทธเจ้า จ้างก็ไม่มีอะไรไปแตะท่านได้ ต้องประคบ ประหม
อย่างที่เราทราบประวัติพระพุทธเจ้ามา ตำนานพระพุทธเจ้าก็มอมเมาท่านด้วย เบนญกามคุณ
ใช้ความอยู่เป็นโลกียสุขด้านนั้น ด้านนี้ต้องประคบประหมขของท่านเหลือกำลัง ต้อง แหม
แวดล้อมไว้ทั้งหมดเลยนะ ไม่ให้สัมผัสสิ่งที่น่าเกลียดน่าชังในโลกเลย จะต้องให้รู้สึก หลงไป เลยว่า ในโลกนี้
มีแต่ของน่ารักน่าใคร่ น่าเอ็นดู น่าปรารถนา ไม่ให้ไปเห็นไอ้ของที่ไม่น่ารัก ไม่น่าเอ็นดู ไม่ปรารถนา
แม้แต่คนแก่ยังไม่ให้เห็นเลย กลัวจะดูน่าเกลียด น่าชัง ให้อยู่แต่ แหม สาวสวย กำนัลใน นางฟ้า
อยู่ในสถานที่สัมผัสเย็นร้อน อ่อน แข็ง มีบ้าน ๓ ฤดู อบรมด้วยเบนญกามคุณ อะไรต่างๆ นานา
ทุกอย่างไม่ให้กระทบ กระเทือน ไม่ให้เดือดร้อนอะไรต่ออะไรต่างๆเลย ขนาดนี้ ยังเอาท่านไม่อยู่ ขนาดนี้
ถึงจะเอาให้ท่านรู้สึก ว่า เออจะอยู่กับโลกเขานิดๆๆๆ เสร็จแล้ว ฝีมือ ทางโลกน้อยมาก แยมมาก
ฝีมือที่จะไปปรุงโลกเขา อย่างโลกๆเขา ที่จะไปหรือหาอย่างโลกๆ พระพุทธเจ้าน้อยมาก แต่ขนาดนั้น
ก็ยังใช้เวลาตั้งนาน ตั้ง ๒๙ ปี อาตมาตั้ง ๓๖ ปี กว่าจะแฮ้ย ! ไม่เอาแล้วว๊าย กว่าจะออกมาอย่างนี้ ๓๖ ปี
พระพุทธเจ้า ๒๙ ปี แต่อย่างนี้ ก็อย่าเพิ่งไปนับ ตัวเลขซับซ้อน สำหรับบางคนได้เก่งกว่าอาตมา แฮอ
เราเก่งออกมาตั้งแต่ อายุ ๒๐ กว่า แล้วเก่งกว่า อาตมา อย่า อย่า คิดอย่างนั้น มันซับซ้อน พวกนี้ มันซับซ้อนนะ
เดี๋ยวจะหลงตัว ว่า ไอ้ อาตมา เอาไปเทียบ กับพระพุทธเจ้านิดหน่อย อาตมาไม่เก่ง เท้าพระพุทธเจ้า
เพราะอาตมา ๓๖ พระพุทธเจ้า เก่งกว่าอาตมา ๒๙ คุณก็เลยบอกเอาสูตรนี้ มาใช้บอก เอ้า ! ันเราเก่งกว่า
พระพุทธเจ้าอีกแ่นะ น้อยกว่าพระพุทธเจ้า ๒๙ อย่า อย่าว่าแต่ พระโพธิรักษ์ ๓๖ นี้ สู้เราไม่ได้เลย ระวัง
เดี๋ยวจะตายเองง่ายๆ พวกนี้ซับซ้อนลึกซึ้งนะ อาตมาก็พูด ไม่หมด มันอินไตยอีกหลายอย่าง
ถ้าเราเป็นเหมือนวัวเคี้ยวเอื้อง จะมีวิธีดับได้อย่างไร กรุณาอธิบาย อีกครั้ง
รู้ให้ได้ ว่าเราเคี้ยวเอื้องขึ้นมาอะไร เคี้ยวขึ้นมาอยู่ ก็เลิกเคี้ยวช้ หมายความว่า มันอ่อยนักหรือ แหม ระวังถึงอดีต
หรือว่ามันโผล่ขึ้นมา มันไม่โผล่ ก็เลยย่อนเอาเอง ระวังมา หลงตัวไปเลย เพลินไปกับ อารมณ์โลกีย์ อารมณ์สุข
ปรุง รูปราคาะ อรูปราคาะใส่กระป๋องเบ๊งๆๆๆๆๆๆๆๆใส่กระป๋องเสริมราคาะ เสริมกิเลสของเราอ่อย
หรือจะตัวสายโทษะก็เหมือนกัน ระวังถึงไอ้หน้าคนนี้ ไอ้คนนี้ แหม เกลียดมันจริง แหม ไอ้คนนี่จับขึ้นมาปั๊บแล้ว
ลูบแก้ม ๒ ที แล้วตบ หน้า ๕ ทีน่า ตีนะ ไปไม่รู้เรื่องแล้ว ไปฟ้องอุทธรณ์จะอะไร ไปสั่งสมอาฆาต
พยายามใส่กระป๋องอมลินของตน หรือสั่งสมราคาะ ใส่กระป๋อง ออมลินของตน รู้ตัวให้ได้ มีสติเป็นอธิปไตย
มีสติรู้ตัว อย่าเผลอ แม้ในภพก็อย่าเผลอ แม้สัมผัสนอก ก็อย่าเผลอ อย่าเผลอ มีสติปัญญา รู้กายนอก

ภายในให้ชัด แล้วก็หยุดมันสิ อย่าไปปรุง อย่าไปสังขารอะไร เอรอส เอาอร้อย เอาเสพยี่ใส่เข้าไปทำไม
แม้แต่ถิ่นมิทระ นิ่ง หยุด ซึม ว่าง ใ้ย อร่อยๆๆๆ ก็ยังเป็นฤาษีไปมาก ก็ยังซึมไร้ค่า ไร้คุณ ไร้อะไรต่ออะไร
สงสัยอะไรนั่งอยู่ว่างๆ เฉยๆ แล้วว่า มันก็เบา ง่าย สบาย แบบเบาๆสบายๆ สบายแบบเบา แบบง่าย
คุณสงสัยอะไร อาตมา ไม่สงสัย หรือคุณยังงง เอ๊! มันอร่อยจริงหรือเปล่าวะ ว่าง ไปดูอะไรก็หนัก ไปดูอะไรก็ยาก
ไปดูอะไร ก็ลำบาก ก็จริง ถ้าเราไปจัดการไปโนนไปนี่ มันก็ลำบาก เจ้ายิ่งซีเกียจๆ ยิ่งสั้นหลังยาว ยิ่งไม่เอภา
อะไรเลย อีกร่นอย แขนก็ไม่อยากยกละ ใ้ย นำเมื่อย อีกร่นอยลื้มตา ก็ไม่อยากจะลื้ม เอาแต่นั่งปรีอ ปรีอๆ ใ
ดาลื้มไม่ขึ้นแล้วหนัก เห็นไหมละ หนักเข้า แม้แต่เปลือกตาก็ยกยากเลย มันจริงๆนะ
เพราะฉะนั้น ฤาษี ขนาดจะยกเปลือกตาก็ยัง แหม มันจำเป็นนะ ต้องลุกไปซี้ ไปเหยียว มันจำเป็นนะ ต้องเกา
มันคัน ถ้าไม่อย่างนั้น จะไม่เกาเสียเลย ไม่อะไรเลย จะนั่งมันอยู่อย่างนี้ แม้แต่เปลือกตา มันยังยึด ไม่ค่อยขึ้นแล้ว
เปลือกตาก็ ฤาษี ถ้าเอาหนักๆ มันก็จะเป็นอย่างนั้นจริงๆ แล้วยังไม่รู้ ยิ่งงมงายนะ ยิ่งไปกันใหญ่เลย
สงสัยอะไรละ ควรตายซะ มันหนักนัก อะไรก็หนักไปเสียหมด มันหนักนัก ก็ควรตายซะ เข้าใจไหม เพราะฉะนั้น
เราต้องรู้ว่า อะไรควรจะให้มันคล่องแคล่ว ให้มัน กระปรี้กระเปร่า ให้มันว่องไว ให้มันแข็งแรง
ให้มันเป็นไปโดยสภาพ คุณไม่ต้องไปห่วงมันหรอก ร่างกายนี้ ถ้ามันแคล่วคล่อง แข็งแรง อยู่แล้ว พอแก่ๆๆๆ
มันก็ยังไม่ค่อยแข็งแรงดังใจเลย ถ้าเมื่อ มันก็เลสนะ แหม ใ้ยมัน มันทำไม่ได้ดังใจนะนี้ มันฮึดฮัด
แล้วเซลประสาททกล้ามเนื้อ มันก็ไม่ค่อยดี กระดูก มันก็จะฝุแล้ว แล้วเราก็ทำให้สมตัว เดี่ยวมันก็ตาย
ตายยังคล่องแคล่ว แข็งแรง แหม อายุ ๑๐๐ ปี ยังทำงานอยู่อย่างดี ยังแข็งแรงยิ่งกว่า พวกเดี๋ยวยี่
หรือพวกเข้าใจผิดอย่างนี้ซี้ ถึงจะแจ้ว ถ้าไม่เช่นนั้นแล้ว เราเข้าใจทิศทางพวกนี้ไม่ถูก
ถ้าเราไม่รู้จักความเกิดอะไรควรให้เกิด อะไรควรให้ดับ เราจะสับสนมาก
ก่อนจะจาก อาตมาได้ย้าในเรื่องของว่าอย่าไปอธิบาย หรืออย่าไปพูดว่า การเกิดต่อชาติไม่มี ในพระไตรปิฎก
มีการเกิดต่อชาติมาก ไม่ต้องเอาอะไรมา พระพุทธเจ้าท่านเล่ามาถึง แม้ประวัติ ท่านเกิด ทศชาติ ห้าร้อยชาติ
อะไรก็มีอย่างน้อยที่สุดทศชาติ คุณก็ปฏิเสธไม่ได้ ท่านก็เล่า ท่านก็พูด แต่พวกที่พูดโต่ง จะเอาแต่จิต
เอาแต่จิตๆๆ เอาแต่ปัญญา เอาแต่จิต ไปปฏิเสธ อันนี้จึงเกิด ภาวะลำบาก ในสังคม เพราะตัวหยาบ
ไม่เข้าใจตัวหยาบ จะเอาแต่ ตัวมนสิการ จะเอาแต่ตัวโนภ ในจิต จิตนั้นแหละเป็นตัวเกิด ก็เลสที่เกิดแต่จิตๆ
โดยไม่มีเบื้องต้น ท่ามกลาง บั้นปลาย ไม่มีศีล ระวังที่กาย ระวังที่วาจามาก่อน ละลด เลิก
ปละปล่อยพวกนี้ออกมาก่อน ไม่อยู่บนมันเหนือมัน แล้วมันเหนือได้ยังไง มันลัดยังไง
พระพุทธเจ้าท่านเคยสอนอย่างนี้หรือ ท่านไม่เคยสอนอย่างนี้ เพราะฉะนั้น มันจึงสับสน
สับสนแล้วไม่ถามด้วยเบื้องต้น ไม่ถามด้วยท่ามกลาง ไม่ถามด้วยบั้นปลาย มันจึงลัดไม่ได้จริง
แล้วสภาพไม่สอดคล้อง เมื่อไม่สอดคล้อง ค้านแย้งอยู่ คนก็ไม่ศรัทธา ไม่ศรัทธา จะศรัทธาด้วยกัน

เพราะว่ามันมีเล่ห์ด้วยกัน รู้กันๆ

เพราะฉะนั้น พวกที่บอกว่าจิตว่าง อยู่เหนือมัน มามัน ไม่ต้องมัน นั่นหรือก เสดย์มันด้วยจิตว่าง พวกนี้
ลัทธิอย่างนี้ เห็นดีอย่างนี้ เป็นทิวตรงกัน เหมือนกัน เพราะชอบด้วยกัน มาลด มาละละ มันก็ต้องกิน ต้องอยู่
มันก็เป็นธรรมดาสามัญนะ ไตรลักษณ์ ก็กินไปซิ แต่เขาไม่รู้ว่าจะภพ มนสิการในจิต ภพที่ เกิดภพ
กิเลสที่เป็นตัวสภาพ เขาไม่รู้ไม่รู้ไม่เข้าใจอาการพวกนี้ เพราะฉะนั้น เขาจะละล้าง พวกนี้ ไม่ออกสนิท
ไม่ถอนอาสวะ และจะไม่เน้นอาสวะ ไม่เน้นอนุสัย ไม่เน้นสภาพสังโยชน์ชั้น สังโยชน์ สังโยชน์โสดาบอกว่าสาม
แต่สังโยชน์โสดาเป็นอภัตผล อภัตคุณของโสดาก็สิบก็สิบ

เพราะฉะนั้น ถ้าคุณแน่ใจ คุณยังจะเสียดายอะไรกับอบายมุข คุณจะเสียดายอะไร ขอถามหน่อย

คุณจะเสียดายอะไรกับอบายมุข ถ้ามันจะดับสนิท ให้ตาย ไม่ผิด ไม่เกิดอีกเลย อบายมุขนี้

คุณจะเสียดายมันหรือ เอาแค่นี้ก่อน ใครจะเสียดายมัน ยกมือขึ้น มันๆ มันส์เหมือนกันนะ อบายมุขนี้ อย่างที่ว่านี้
อย่างนั้นหรือ แหม ซาติน้ำ ก็ควรจะมีบ้าง ไม่เกิดเสียเลยนี้ มันก็จะดูไร้อรส เหมือนกันนะ จันหรือ ไม่มีปัญหาเลย

คุณดับได้เลย โสดาบันดับอบายมุขนี้ ยังบอกว่าปิดให้ได้ ปิดให้ได้ ปิดสนิทเลย ไม่ผิด ไม่เกิดอีกเป็นธรรมดาให้ได้

โสดา สกิทาก็มาลดลงไปอีก คุณจะกลัวหรือ ต้องเกิดกาม ถ้ามัน จะดับเลย ให้ตาย ไม่มีสิ้นซาก สิ้นเชื้อ

ไม่ต้องไปมีอะไรอีกเลย ไม่มีสมรรถภาพทางกาม ไม่ต้องว่า อะไรมาก แต่เรื่องผู้หญิงผู้ชาย เกิดมาซาติน้ำนี้

ไม่เอาการะ เรื่องนี้เลย จะเป็นอะไรไม่ เห็นมีปัญหาอะไร

อาตมาซาตินี้ แหม มันมอมเมายังมีเชื้อ มีขณะนี้ จำเป็นจะต้องไปมีคู่รักเสียตั้งหลายคน ยังไปโน่น ไปนี่

อะไรต่ออะไรเป็น อาตมาเคยยกตัวอย่าง พระพุทธเจ้า แหม ที่จริงนะ นางสนมกำนัล ที่มายก ให้พระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าไม่เกี่ยวนะ พระพุทธเจ้าไม่เกี่ยว ถ้าเกี่ยวกับคงไปมีลูก กับนางสนม ไม่รู้จักก็คน ไม่มี พระพุทธเจ้าไม่มี

ยุ่งเกี่ยวแต่พิมพาคนเดียว แล้วพีมือแย่มาก แต่งงานอายุ ๑๖ อายุ ๒๙ ค่อยมีผลผลิต พีมือแย่มาก ถ้าคุณ

คุณก็คงจะไม่เหมือนกัน ถ้าคนโลก ผู้หญิงทางโลก เขาเป็น นางพิมพา คงทิ้งพระพุทธเจ้าไปนานแล้ว

ถ้าผู้หญิงทางโลกๆ เขาจะ แต่งงานกับพระพุทธเจ้านั้นะ คงทิ้งพระพุทธเจ้าไปนานแล้ว ไม่เอาไหนเลย

ว่าอย่างนั้นนะ อย่างนี้เป็นต้น อาตมาเองยัง เอ้ เรายังรู้สึก ว่า เรายังมีเรื่องพวกนี้อยู่ อะไรต่ออะไร

จนกระทั่งมาปฏิบัติ มาอะไรต่ออะไรขึ้น ไปจริงๆ แต่ท่านไม่ได้ปฏิบัติเลย พระพุทธเจ้าไม่ต้องปฏิบัติ เล็กก็เล็กกัน

ไม่ต้องปฏิบัติหรือของท่าน พอรู้ตัว แค่อะลิวไปมอม มันอายเลย กิเลสมันอาย มันร่วงผลอยไปเลย ของเราหรือ

ปิดโธ่เอ๊ย เหมือน ชักลากนะ ทาแล้วทาอีก ชูดแล้วชูดอีก มันก็ยังไม่ค่อยจะออกเร็วนัก ยิ่งคุณละ ชี้เรื้อน

ไม่ใช่ชักลาก หรือ ชี้เรื้อนเลย อย่างหาว่า ว่าเลยนะ ใช้น้ำใหม่ มันก็ยาก มันก็ต้องเพียรทำ รักษา บำบัดจริงๆ กระทำ

ให้ออก ถ้าไม่ได้ของเรา ใครมาทำให้เรา กรรมเป็นของตน เราไม่เอาออก เรายังอยากได้อยู่ เรายังอยากได้อยู่

เราโหยหา เราก็โหยหาอยู่ เราอาลัย เราก็อาลัยอยู่ แต่ถ้าเราไม่อาลัย ตัดอวลยวิญญานให้ได้ แล้วไม่ต้องกลัว

มันจะไม่มาหาคุณ ขนาดคุณจะเป็น โฟลิสต์ มาเกิดอีก ก็ไม่ต้องกลัวหรอกนะ จะโฟลิสต์ขนาดไหน ขนาดอาตมาว่าระดับ ๗ นี้ มันก็ยังขนาดนี้ เลย มันมีวิบาก แก่กันและกันนะคุณ มันมี มันต้องมาห้อมล้อม มันต้องยั่ว มันต้องมีช่อง ให้อเราไม่ๆๆ แล้วนะ เอ๊ ทำไมมันมา เราว่า ไม่ๆๆ มันก็มาอะไร พวกนี้ มันมา ขนาดอาตมานี้ว่าไม่ๆๆ นี่นะ ไม่ด้วย เดียวนี้นะ เดียวนี้ รู้ว่าไม่ แต่ก่อนนี้ ไม่ไม่ละ เอ๊ เราก็ต้องแมนเหมือนกันนะ ยิงนี้กว่า อ้อฮือ เขาเก่งนะ เขามีแฟน มีแฟนกัน ใ้คนนี้ๆ มันเก่ง มันจับเจ็บกัน เอ๊ มันเก่งนะ ทำไมเราไม่มีฝีมือนะ แหม ทำไม เราก็ว่า เราก็หล่อเหมือนกันนะ ก็เป็นเจ้าของไก่แจ้ให้มาได้ แต่เสร็จแล้ว ก็เพราะอย่างนั้นแหละ ไม่ค่อยเก่ง เท่าไหร่ะ ก็อย่างนั้น อย่างนั้นละ

แต่เสร็จแล้ว เดียวนี้ถึงมารู้ว่า ใ้พวกนี้ มันเป็นโรคเหมือนลิงลม อมข้าวพอง มันมอมเรา มันยั่วยุเรา มันจะต้องเป็นคนอย่างโลกนะ ต้องเป็นอย่างไร ต้องเอาอย่างไร อยู่ในโลกเกิดมา มันก็ลี้ๆ ไปนิดหนึ่ง จนกว่าเรา จะมีสติเต็ม อำนาจของสติอธิปไตย อำนาจของสติถึงขั้นในตัว ถึงได้รู้ตัว อ้อ อย่างนี้ แล้วมันก็ไม่รู้ว่า อ้อ อย่างนี้ที่เดียวหรอกนะ มันค่อยๆ เป็นไป มีเหตุ มีปัจจัยให้เราเป็นไป ถ้าเรามีบารมี มันก็จะส่งเสริมไปเอง เหมือนดวง เหมือนชะตา พอมันได้แล้ว ถึงมารู้ตัวเต็มครบ ตอนมีอำนาจเต็มแล้ว เรามีอำนาจของเราเท่าใด เมื่อนั้นแล้วที่นี้ อย่าเสียให้ยาก อย่าเสียให้ยากเลย พอ อำนาจนั้นเต็มแล้ว ไม่มีปัญหา อย่างนี้ เป็นสภาพที่ต้องเป็นจริง มีจริง

พ่อท่านครับ ขอบข่ายความเกียจคร้านของโสดาบันมีมากแค่ไหนครับ

ขอบข่ายของความเกียจคร้านนี้ มันอยู่ที่ตัวบุคคล เพราะว่ามันเป็น กิเลสแขนงหนึ่ง บางคนเป็นโสดา ไม่เกียจคร้าน เพราะเขาได้บำเพ็ญ ได้เห็นคุณค่าของความไม่เกียจคร้าน เห็นโทษภัย ของความเกียจคร้าน ผู้ได้บำเพ็ญแล้ว โสดาบันบางคน ความเกียจคร้านไม่มาก เพราะฉะนั้น เราจะไป ตีราคา ว่าขอบข่ายของความเกียจคร้าน มีแค่ไหน

ผมจะได้รู้ว่าผมหยุดเกียจคร้านแล้ว หรือว่าผมไม่มีความเกียจคร้าน ขนาดนี้ ผมก็เป็นโสดาบันแล้ว ว่าอย่างนั้นนะ

อาตมาก็ขอบอกว่า อย่าไปตัดเขตมันเลย ให้มันขยันให้หมดก็แล้วกัน อย่าไปตัดเขตมันเลย ความเกียจคร้านนี้ ยิ่งถาฐี ลัทธิถาฐีโน้มเอนไปอยู่ในทางเมืองไทยเป็นแบบเถรวาทนี่ มันมาก เพราะฉะนั้น ความเกียจคร้าน หรือความที่ไม่เอาถ่าน ความเฉื่อย เฉยชားอะไรพวกนี้ มันมากอยู่แล้ว ก็ยิ่งจะ ต้อง ไม่ต้องไปกังวลเรื่องความขยัน เป็นแต่เพียงรู้ว่า เราอย่าทรมาณร่างกายสังขาร เมื่อยจริงๆ ควรพักได้แล้วละ ไม่พัก ประเดี๋ยวจะเป็นลม ไม่พักประเดี๋ยวก็จะป่วยไข้ ก็ต้องหยุด แต่อย่าออกเซาะ ตัวนัก ใ้ตัวนี้ ก็ให้ค่าของตัวเองง่าย เหมือนกัน โยัย เดี่ยวจะป่วย เดี่ยวจะไข้ อะไรก็เหยาๆ แหยะ อย่างนี้ มันก็ง่ายอีกเหมือนกันแหละ ก็ต้องประมาณให้ดีๆ ขยันเข้าไว้ ยิ่งจะแข็งแรงแล้วเรา จะรู้ว่า ยิ่งขยัน ยิ่งซึกซ้อม มันยิ่งแข็งแรง ถ้าไม่ขยัน มันก็ไม่แข็งแรง

เพราะฉะนั้น ในหมู่ในกลุ่มพวกเราเนี่ย คนขนาดนี้ ประมาณนี้เนี่ย เราจะต้องขยันหมั่นเพียร พอดีจะโอบอุ้ม หรือ
สร้างสรรออกไป แต่ไม่ได้หมายความว่า จะพาให้พวกคุณสุขภาพร่างกายเสีย อาตมายืนยัน แม้แต่พวกเรา
พากันทำงานนี้ ก็ไม่ได้พาให้สุขภาพร่างกายเสีย แต่ถ้าเราจัดสรรให้มันสมดุล พอดีแล้ว มันก็จะเจริญ
อาตมาคงจะอธิบายไม่มากกว่านี้ แต่ตั้งใจจะพูดเรื่อง ความเกิด นี้อีก อีกรึ่ก ต่อๆๆ ไป ให้มากที่สุด
เพราะว่าจุดนี้ เป็นสำคัญ ต้องรู้ตัวเกิด ต้องรู้การเกิด แม้กระทั่ง จะเกิดอีก เกิดต่อ หรือ ไม่เกิดอะไรต่ออะไรต่างๆ
นี่ จะพูด จะบรรยาย จนกว่าเราจะเข้าใจแยกแยะ ไตรลักษณ์ที่เป็น สามัญลักษณ์
และเข้าใจไตรลักษณ์ที่เป็นวิสามัญลักษณ์ะ หรือวิสังขาร สามัญที่รู้ไตรลักษณ์ แล้วก็อยู่ เหนือไตรลักษณ์
จนกระทั่ง เรามีสภาพที่อะไรไม่ดับ อะไรดับ เราไม่ดับร่างกาย ไม่ต้องดับ อันนี้เป็น ไตรลักษณ์
ให้อาหารมันกินพอสมควรเหมาะสมสมควร ถ้ามันเจ็บป่วยก็มีปัจจัย รักษามันพอสมควร มันร้อน มันหนาว
ก็ถ้าเผื่อว่าน้อยได้ ไม่ต้องไปถึงขนาด ชักซ้อม หนาวร้อน หนาวพอสมควร จนทนได้ จนมีอำนาจพอสมควร
อะไรต่างๆ พวกนี้ เย็น ร้อน อ่อน แข็งอะไร เราก็ไม่อ่อนแอเกินการ แข็งแรงเสีย ด้วยซ้ำ ถ้าคนอื่นเขาหนาวแล้ว
เรายังไม่หนาว ก็ดีกว่าแล้ว เราก็เป็นผู้นำได้ อะไรอย่างนี้ เป็นต้น อย่างนี้ ก็ต้องศึกษา ซ้อนๆๆๆ ไป
แล้วเราก็จะมาฝึกฝน รู้ว่าอะไรที่มันให้ไปอยู่ ก็ต้องให้ไป แล้วก็ต้อง เป็นไปให้ยิ่ง ก็ต้องให้ไปให้ยิ่ง
ไม่ใช่ว่าสุดโต่ง เอียงข้างหนึ่งไปว่า เอาแต่ดื่บๆๆ อะไรก็ไม่รู้เรื่อง ทรมานตน จนกระทั่งไม่กินข้าว ไม่กินข้าว
ไม่มีกำลังเลยจะทำ ถ้าของพระพุทธเจ้า ก็สุดโต่งไปถึง ขนาดว่า แม้แต่เราจะระลึกว่า
เราจะต้องลุกไปเยี่ยมท่านนั่นเอง เราก็ชวนเหล่ามดลง พระพุทธเจ้า ท่านตรัสไว้ ตอนที่ท่านทรมานกาย
ปางทรมานนั้นนะ อด ไข้เรานะ อดอย่างขนาดท่าน ไม่ได้ คงตายไปนานแล้วละ ไข้ประเภทอด ถึงขนาดนั้น
แต่ของท่านอดอย่างนี้ แล้วจะไปเอาอะไร ที่จริงท่านก็อดมาตามปาง นะ ปางที่ยังไม่ได้เป็นพระพุทธเจ้า
ท่านก็อดมาๆ ตามควร ให้เพื่อพิสูจน์ ความจริงว่า มันจะอดได้ ขนาดไหน แล้วความพอเหมาะพอดีขนาดไหน
พอถึงขนาดพระพุทธเจ้าแล้ว ก็ต้องอินทรีย์พละ อย่างนั้นเลย พวกเราอย่าไปอดขนาดพระพุทธเจ้า
นั่นมันตายนานแล้ว จับข้างหน้า ก็ถึงข้างหลัง จับข้างหลัง ก็ถึงข้างหน้า เหมือนกับหน้ากับหลัง เป็นอันเดียวกัน
ที่ร่างกายเป็นปม เป็นปม ไขเส้นเลือด กล้ามเนื้ออะไรเป็นขอตๆ จะไปเหมือนกับแถววัลย์อะไร ท่านเรียกเถา
มีในภาษา พระบาลีอะไร เป็นเถาไม้ เลื้อยเต็มในร่างกาย ไข้อย่างนั้น มันก็ควรจะตาย ถ้าคนธรรมดา
แต่พระพุทธเจ้า ต้องทน ต้องสามารถมาก ซึ่งเป็นเรื่องของท่าน เป็นเรื่องของท่าน เราจะไปเอาอย่างท่านก็ไม่ได้
แล้วท่านไม่ได้ทรมาน ของเราเหมือนกัน ขนาดของเรา แต่เราต้องมีตะบะ ต้องอดทน ต้องฝึกฝน ของเราเหมือนกัน
สิ่งเหล่านี้ ยังมีอีกมาก ที่เราจะเน้น
สำหรับวันนี้ ก็สมควรแก่เวลาแล้ว เพราะฉะนั้น ในเรื่อง ความเกิด ที่อาตมาตั้งต้น และเริ่มต้น
จะสาธยายบทเรื่อง ความเกิดนี้ไปอีกเยอะเยอะ ตอนนี้นั้น มันอาจจะเยอะหลายเรื่อง อาตมาพูดบันทึกกันอยู่ ต่อไป

จะค่อยๆแบ่ง ค่อยๆสลับ แบ่งก็ซ้อนนะ แบ่งก็ซ้อนแหละละ อตมาไม่ยากให้เข้าใจสุดโต่ง ไปในแง่เดียว แล้วอตมาก็ไม่มีเวลานานพอ ที่จะนั่งอยู่ที่ตรงนี้แหละ อธิบายแต่เรื่องนี้ เรียงลำดับไป ยาวนาน พวกคุณก็อยู่กับอตมายาวนานไป จนใครฟังก็ช่าง ไม่ฟังก็ช่าง เรียบเรียงเป็นหนังสือ เล่มหนึ่ง ก็เท่านั้นเอง อตมาไม่ใช่เป็นอย่างนั้น เพราะอตมา ต้องสร้างกลุ่มศาสนา ไม่ใช่อตมา จะมานั่ง สร้างตำรา เหมือนท่านพุทธทาส ท่านพุทธทาสท่านทำได้ พอนั่งอธิบายไป แล้วเรียบเรียงไป แล้วท่านเจตนาอันนั้น แล้วท่านก็ทำออกมาไว้ วันนั้นก็อธิบาย พรุ่งนี้ก็อธิบายต่อ มะรืนก็อธิบายต่อ ใครจะฟัง ไม่ฟังก็ช่างคุณ ท่านก็เอาอันนี้ ท่านไม่ได้เอาอันโน้น แต่อตมาต้อง คำนึงพวกคุณด้วย ไข่เรื่องตำรา อตมาเสียอีกว่า คำนึงน้อยแล้วอตมา ไม่กลัวเรื่องตำรา แม้อตมาจะไม่ได้สร้างตำรา ด้วยฝีมือ อตมาไม่กลัว

จะมีคนมาสร้างตำรา จะเก็บกวาดคำสอนของอตมา หรืออะไรต่ออะไรนี้ ไปเรียบเรียงในอนาคต อตมาไม่กลัว จะต้องมีคนมาเรียบเรียงจริงๆ

เพราะฉะนั้น อตมาไม่จำเป็นจะต้องไปเรียบเรียงกันจริงๆจ้จๆ แต่ท่านพุทธทาส ท่านกำลังสนุก ในเรื่องนั้น ท่านสนุกของท่านในเรื่องนั้น ปางของท่านเป็นอย่างนั้น อตมารู้ว่า อะไรหลายๆอย่าง

อตมาไม่ยากจะพูดอะไรมาก แต่ท่านก็ได้มีบุญคุณ มีประโยชน์ คุณค่าในศาสนาทีเดียว ท่านเป็นคนแก่ของอตมา อตมาเป็นคนหนุ่ม ที่จะต้องสืบต่อคนแก่ของท่าน เอ้า เอละ สำหรับวันนี้พอ

